

Viola Zoltán

e-mail: violazoli@gmail.com

honlap: <http://poliverzum.birodalom.net>

A szeretett nő

A mű elektronikus változatára a Creative Commons - Attribution-NonCommercial-NoDerivs (Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd!) licenc feltételei érvényesek: a művet a felhasználó másolhatja, többszörözheti, amennyiben feltünteti a szerző nevét és a mű címét, de nem módosíthatja, nem dolgozhatja át és kereskedelmi célra sem használhatja fel. A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az alábbi címen tekinthető meg: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/deed.hu>

Sok mindenről hírek sőt hírhedtek az emberek a Világmindenség értelmes lényei közt; leginkább becstelenségükről, alattomoságukról, csalfaságukról, kegyetlenségükről. Általános egyetértés van továbbá a nem emberi lények közt ateizmusban is, hogy e tulajdonságokat illetően az emberlakta bolygók közt is jócskán vezet a Föld...

Épp ezen fenti emberi tulajdonságok miatt a nem emberi értelmes lények többnyire akkor örvendenek, ha az emberek távol tartják magukat tőlük, és nem is jellemző rájuk, hogy az emberek segítségét kérik, hogy belevonják őket a dolgaikba, például helyi konfliktusaikba. Eleinte nem így volt ez, de az első néhány meggondolatlan nép kudarcából hamar tanultak a többiek. Mert az úgy szokott lenni, hogy az emberek jönnek, és addig segítenek hol egyik - hol másik félnek, míg a végén mindkét ellenségeskedő oldal teljesen az emberek - többnyire a Föld - hübérese, meghódítottja lesz!

Emiatt aztán a szép Szincse királynő igazán álmélkodva pillantott kémiszolgálata vezetőjére, amikor az felkereste őt a hatalmas parancsnoki űrhajó irányítótermében.

- Nem tévedsz?! Teljesen biztos amit állítasz?! Hiszen ez képtelenség, ez teljesen ellentétes minden hepté hagyománnyal!

A férfi mélyen meghajolt. Olyan mélyen, hogy homloka a padlón koppant, holott a meghajlás-hoz be sem kellett hajlítania a térdét. A hepték gerince képes volt efféle mutatványra, holott alapvetően ők is atropomorfak voltak. Azaz, ember alakúak. És nagyon szépek emberi fogalmak szerint is. De hogy nem emberek az messziről látszott rajtuk, egyszerűen abból, hogy bőrük tejfehér volt, illetve némelyiküké, idősebbeké, elefántcsont-fehér. Ha féltek, akkor viszont arcuk megbarnult, ha pedig elpirultak, akkor az ő orcáik is rózsaszínűek lettek.

- Nem tévedek, felség! Nem is egy helyről megerősítették a hírt, miszerint Kürdülár király egy földi Stratégát szerződtetett!

- Akkor nekünk végünk! - sápadt el a királynő.

- Ettől félek magam is. - bólogatott a férfi. - Hacsak - tette hozzá reménykedően - hacsak időben el nem készül a csodafegyverünk!

- Erre semmi remény, a legoptimistább becslések szerint is még legalább öt év, mire befejezik a konstruktöreink... az űrcsata pedig már itt a nyakunkon...

- És az ellenség kétszeres túlerőben van.

- Vagy háromszorosban. De ezt el sem akarom hinni! Hiszen ezzel, hogy ilyet tesz, ezzel... ezzel meggyaláz mindent ami szent, ami... eh, kapcsold azonnal nekem Kürdülárt! Ide kérem a közvetítést a vezérlőbe! Beszélni akarok vele, most, azonnal!

- Felség, messze van, és a közelgő csata miatt túlterheltek a hipertéri csatornáink! Kérlek gondold meg, van-e értelme hogy beszélj vele, mert minden kommunikációs kísérletet gyengeségünk jelének értelmezhet!

- Ragaszkodom a szándékomhoz, ezredes! Elsőbbséget követelek, teljes sávszélességgel! Egyetlen reményem a győzelemre az, ha le tudom beszélni erről az örűtségről az ellenfelemet!

- A lebeszélés talán nem a legjobb szó rá. A Stratéga ugyanis már ott van nála, már e pillanatban is ha igazak a híreim... márpedig meg merek esküdni rá, hogy igazak!

- Mindegy, akkor küldje haza. Az hogy a földiek beavatkozzanak a hepték küzdelmébe, az valami... nem is találok rá szavakat... viszolyogtató, ocsmány, perverz... és ezzel még keveset is mondtam! Kapcsold csak a királyt!

Hamarosan megjelent a vezérlőterem közepén az ellenséges ország királyának holografikus mása.

- Nocsak-nocsak! - kezdte a beszélgetést maga Kürdülár, kifejezetten gúnyosan. - Minek köszönhetem e hívást? Talán a kapitulációt akarod bejelenteni?

- Azért hívlak, mert hallottam, hogy állítólag egy földi Stratégára akarod bízni a csapataid vezényletét! Nagyon szeretném remélni, hogy ezúttal csődöt mondott a különben kiváló kémiszolgálatom, mert az ugyan súlyos csapás nekem, de még mindig messze jobb lenne ha kiderülne hogy hülyeségeket fecsegetek ezúttal, mint ha igaz amit mondanak, mert az esetben te teljességgel szembefordultál minden hagyományunkkal, amit pedig sok dicső évezred szentelt már meg!

- Hagyd ezt a fellengzős szónoklatot picinyem, semmi szükség a nagy dumára! Megértem hogy be vagy rezelve, de nem kábítasz el a szövegeddel! És kegyes leszek hozzád: elárulom, nemcsak tervbe van véve hogy Stratégát alkalmazok, de ezt már meg is tettem! - és intett hátra a kezével. - Gyere csak Pali barátom, ismerd meg az ellenséget!

Oldalról egy férfialak lépett a képmezőbe. Magas, fiatal legény, nem lehetett idősebb semmi esetre sem mint harminc éves, de valószínűleg életkora a huszonötöt sem érte el. Ez szinte bizonyos volt, mert a Stratégák munkája akkora idegkimerültséggel jár, hogy nem akadt még olyan, aki nyugdíjba ne vonult volna harminc éves kora előtt. Megtehették, addigra mindegyikük sokszoros milliárdossá kereste magát.

Belépett tehát a képbe, és ő is szemügyre vette a királynő hologramját.

- Hű, ez aztán a szép puncsi! Igaz, kissé szokatlan hogy ilyen tejfehér a bőre, de igazán élvezem majd, amikor az ágyba dugom!

- Engem?! Soha! Hogy én egy emberrel... pfuj, a hányinger jön rám! - kiáltotta Szincse. - Különben meg még emberként is bűnronda vagy: kopasz, és úgy állnak ki a fejedből a beültetett elektródák, mint egy sündisznó tüskéi! Hogy én veled?! Inkább a halál!

- Pedig úgy egyeztem meg a Stratégával, hogy te is részese vagy a fizetségének! Amennyiben sikerül élve elfognunk téged, kegyes leszek, és nem ítélek halálra, ehelyett odaajándékozlak neki! És ez nagyon jó neked, mert a Földön nincs rabszolgaság, tehát miután kiélvezett téged, gondolom kirak valami messzi bolygón, és élhetsz tovább! Ugye milyen rendes vagyok?! - gúnyolódott a király.

- Inkább öngyilkos leszek!

- Nincs neked ahhoz elég vér a pucádban...

- Figyelj, Kürdülár, népeink konfliktusának semmi köze a Földhöz. Más emberi bolygókhoz sem. Küldd haza ezt a kibernetikus szörnyeteget, és intézzük el a vitát mi hepték a hagyományos módon! Népünk vitézsége döntse el a küzdelmet, ne valami másik bolygó! Hiszen hogy is néz ez ki, amióta csak létezik a Világmindenségben hepté nép, soha de soha nem alkalmazott még zsoldosokat! Már akkor sem, amikor még egyetlen bolygón folytak a testvérháborúk!

- Mindez igaz, de változnak az idők, kedveském, mert semmi sem örök, csak a Változás! Ez különben egy földi közmondás, Palitól tanultam, és nagyon tetszik nekem. Mélyen igaz ugyanis! Változnak az idők, s ha nem alkalmazkodunk a változáshoz, elsöpör bennünket!

Tudod, elvem hogy minden munkát legjobb szakértőkre bízni, márpedig a háború szakértői kétségtelenül a földi Stratégák! Szóval ez van, és ez ellen mit sem tehetsz! Maximum fogadsz magad is egy Stratégát, de sokra nem mérsz vele, mert Pali a legjobb. Ez teljesen biztos, ugyanis a legjobbat kértem, és le is ellenőriztem a referenciáit. Azaz én kész vagyok őt hazabocsátani, akár most azonnal is, legyen ahogy akarod, de kizárólag az esetben, ha feltétel nélkül kapitulálsz előttem!

- Azt lesheted! Nekem kötelességeim vannak a népemmel szemben!

- Nézd Szincse, komolyra fordítva a szót, beláthatnád, hogy nem hagytál nekem más választási lehetőséget! Régóta úgy hírlík, hogy valami csodafegyveren dolgoztok. Ha hagyok időt neked hogy kifejleszd, nekünk végünk. Márpedig én nem vagyok annyival erősebb nálatok, hogy Stratéga nélkül legyőzzelek téged hamar, gyorsan, azaz ha Palit hazaküldeném, addig-addig lacafacáznánk hogy itt egy csata meg ott egy csata, hogy elkészültök a szuperfegyverrel, és nekem kampec! Azaz magadnak kerested a bajt, mert ha valóban építész szuperfegyvert, akkor te igyekeztél felborítani először az erőegyensúlyt, nem én a Stratéga meghívásával, ha azonban nincs is semmi szuperfegyver-terv csak blöfföltél, akkor úgy kell neked! Meg akartál ijeszteni a szuperfegyver-propagandával, hát tessék, sikerült, bevallom megijedtem, s íme a válaszom a fenyegetésedre ez, azaz inkább ő! - mutatott a Stratégára, és további szavait már az emberhez intézte:

- Felszólítalak Pál Stratéga - szólt ünnepélyesen a király - hogy vedd át birodalmam csapatainak fővezényletét!

A férfi övén jókora sisak lógott oldalt. Ezt most lecsatolta, és gyakorlott mozdulattal a fejére helyezte. A sisak belsejében számos csatlakozó cuppant a fejébe ültetett elektródákra. A sisakból csak a két szeme, orra és szája látszott ki. Egy szolga rögvést kényelmes karosszéket tolt mögé, amibe most belezöttyent. A szemét is behunyta.

- Szerintem felesleges pazarolnod a kapcsolatra a további energiát szépségem, szükséged lesz minden gigawattra a csatában! - intett a királynő felé gúnyosan Kürdülár, azzal bontotta a vonalat.

- Most mik a parancsaid, királynőm? - kérdezte az ezredes Szincset.

- Nincs más megoldás, ki kell találnunk valamit, hogy legyőzzük őket!

- Ez teljesen lehetetlen. Soha senkiről nem tud a galaktikus Történelem, aki legyőzött volna egy földi Stratégát! Amióta vannak ezek a Stratégák, a Föld még minden háborúját megnyerte!

- De most nem a Föld ellen harcolunk.

- Az mindegy, mert mint mondtam, még soha senki...

- Hacsak nem egy másik Stratéga.

- Tessék?

- Köztudott, hogy nemegyszer alkalmazott már mindkét harcoló fél Stratégát a csatákban.

- De királynőm, képes volnál ugyanazt tenni, amit mélyen elítélsz Kürdülár királyban?!

- Hidd el, nagyon nem szívesen. De ő kezdte.

- De ennek akkor sincs semmi értelme, hiszen a király megmondta, hogy az ő Stratégája a legjobb!

- De lehet hogy hazudott. Nézz utána!

- Hívjam a Földet?!

- Miért is ne, nekünk már olyan mindegy, mire pazaroljuk az energiánkat... kapcsold rögtön a Stratégaképző Iskolát! És kérj le minden adatot erről a Pali nevűről, mert tudni akarom valóban olyan félelmetesen jó szakember-e, ahogy azt Kürdülár híreszteli róla, és rögvest nézz utána annak is, van-e valaki, aki nála jobb!

A Stratégaképzőben készséggel megadtak minden szükséges felvilágosítást, elvégre remélték, hamarosan újabb bőségesen jövedelmező üzletet köthetnek. Kiderült, hogy Pali aránya 75%, azaz eddigi csatáinak háromnegyedét megnyerte. Ezzel valóban ő volt a legjobb az összes jelenleg aktív Stratégák között.

Szincse királynő nem volt túlságosan tájékozott a Stratégákat illetően, emiatt most elcsodálkozott.

- Hiszen eszerint a csatái negyedét elveszítette! Hogy lehet akkor ő a legjobb?!

Az ezredes némileg több ismerettel rendelkezett ezt illetően, elvégre ez olyan háborús dolog volt, ezért így szólt:

- Ez úgy van királynő, hogy egy Stratéga természetesen mindig megnyeri az összes háborút, amit olyanok ellen vív, akiknek nincs Stratégájuk. Ez magától értetődő. Hiszen teljesen lehetetlen rossz döntést hoznia, úgy kiterjeszti adatfeldolgozó - és logikai képességeit a sisakjába épített és szükség esetén az agyára kapcsolódó harci modul. Miután ezen csatákat mind megnyeri, ezeket nem is számolják be az arányába. Ha ilyen csatában veszít, akkor a Stratégákra akkora szégyent hoz, hogy a többi Stratéga habozás nélkül ki is végezné, ha találkozna vele. De mindezt ideig ilyen esetről nem tud a történelem, hogy Stratégát nem Stratéga legyőzött volna.

Ellenben megesik olykor, hogy Stratégák ellentétes oldalon állva egymás ellen küzdenek, nos ilyenkor valamelyikük veszít, bár ez többnyire nem jár a halálával. Nos ezesetben a vesztes aránya természetesen nem marad száz százalékos, érthetően ugyebár!

- Aha! Akkor nem is reménytelen a helyzetünk. Hány csatája volt Palinak Stratégák ellen?!

- Nyolc, felség.

- És ebből kettőt eszerint elvesztett! Kik győzték le?!

- Ugyanaz a férfi győzte le mindkét alkalommal, egy Konrád nevű Stratéga.

- Reméljük, képes lesz erre harmadszor is! Szerződtesd ezt a Konrádot, akármennyit kérjen is! Jöjjön azonnal, mert vészhelyzetben vagyunk, nem hiszem hogy Kürdülár király soká várna a támadással most, hogy Stratégája van! Hiszen minden egyes nap amit a Stratéga szolgálatban tölt, egy kisebb vagyon, tehát nem fog habozni! Indulj máris, és vidd a saját hiperhajómat hogy mielőbb itt légy vele!

- De felség...

- Ne vitatkozz, ez parancs!

- Felség én nem vitatkozom, de tudnod kell, hogy ez a Konrád nem tartozik a már aktív Stratégák közé! Kürdülár király igazat mondott, a jelenleg aktív Stratégák közt valóban Pali a legjobb!

- Ó, hogy a...! - nyelte le a káromkodást a királynő. - Él még, vagy csak nyugdíjas?

- Él, és nyugdíjas. Huszonkét esztendő.

- Tudom hogy a Stratégák hamar mennek nyugdíjba, de ez azért túlzás, nem?

- Hát ami adatot megtudtam róla - vizsgálgatta a képernyőt maga előtt az ezredes - ő különösen gyorsan tette tönkre az idegeit, mert normális esetben egy Stratéga nem vállal újabb csatát egy hónapon belül, s ez is már sűrű munkának számít nála, de Konrád csatáról-csatára utazott, mostanáig szinte nem is pihent! Két hónapja van nyugdíjban. Persze ez a nyugdíj nem azt jelenti nála mint nálunk, nem fizet neki semmit az Állam, egyszerűen bőven van annyi pénze, hogy szinte amennyit csak akar. Igazság szerint nem csodálkoznék rajta, ha vagyonsabb volna mint te magad királynőm, mert a fél Galaxist végigharcolta, s minden nép aki megbízta, annyit fizetett neki, hogy... szóval nem tudom mennyit, de biztos rengeteget! Igaz, a javadalmazása jelentős részét köteles volt átutalni az őt kiképző iskolának, akitől a személyre szabott harci modult is kapta, de biztos így is maradt neki bőségesen a vagyonból! Azaz, ha arra gondolsz hogy hívjuk vissza a nyugdíjból, hát nem sok esélyt látok a sikerre királynőm, mert cseppet sincs ránszorulva! És nyilván oka volt annak hogy nyugdíjba ment, teljesen ki lehet égye, nem is biztos hogy most már jó döntéseket hozna, és minek is rövidítse meg a hátralevő s már nyilván nem is túl hosszú életét?!

Szincse eltöprengett, majd így szólt:

- Nem nagyon reménykedek a sikerben, de hátha... hívd újra a királyt, és vedd is fel a teljes beszélgetésemet vele!

- Na mi az már megint? Megjött az eszed? - kérdezte Kürdülár, alighogy feltűnt előtte Szincse hologramja. Mellette ült még mindig a fotelben Pali is. A szeme be volt hunyva, de most kinyitotta.

- Én örülök hogy újra jelentkezett - hátha mégis tetszem neki és látni akart?! - vihogta nem kevésbé gúnyosan mint a király.

- A helyedben megfontolnám, Kürdülár, hogy mégis hazaküldd ezt a kibernetikus szörny-szülöttet! - szólt Szincse, ügyet sem vetve a gúnyolódásra. - Ugyanis közlöm veletek, hogy találtam valakit, aki igenis képes legyőzni Palikádat, és hogy erre képes azt már két alkalommal is bebizonyította! Elárulom a nevét is: Konrádnak hívják! Márpedig ha egymásnak eresztjük ezt a két hadvezéri lángelmét, annak a vége tömegmészárlás lesz, míg mi valószínűleg meg tudjuk oldani sokkal kevesebb véráldozattal is ezt a sajnálatos nézeteltérést!

- Ez nem nézeteltérés, ez alapvető becsületbeli ügy: a nőknek egyszerűen nem szabad hogy ugyanannyi joguk legyen, mint a férfiaknak! Szégyen a népünkre nézve az is, hogy egyáltalán koronát viselhetsz a fejedén hülye picsa létedre! És egyszerűen nem hiszek a te Konrádod léteiben sem, ha lenne Stratégád, már ott látnám melletted, de különben is azt mondták nekem a Stratégaiskolában, hogy Pali a legjobb! Konrád tehát nem létezik!

- Elfeledkezel róla Kürdülár, hogy a Stratégaiskola vezetői is emberek, eképp hazudnak, mint minden ember, mert csak a pénz, a vagyon, a hatalom és a henye ingyenélet fontos nekik, az emberek már csak ilyenek, a földiek meg aztán pláne! Nem Pali a legjobb ugyanis, hanem Konrád! És annyi igaz, hogy Konrád most még nincs a szolgálatomban, de ha rákényszerítesz, szerződtetem, és akkor miszlikbe aprítja a haderőtöket semmi perc alatt, és Palika úgy lohol majd haza mint a tökön rúgott kutya, a farkát a combjai közé csapva, ha ugyan túléli! De jobb szeretném ezt elkerülni, mert amennyire ismerem a földiek aljasságát, még sosem volt annak jó vége, ha mindkét szemben álló sereget földiek irányították, mert olyankor többnyire igyekeznek elhúzni a harcokat, hogy tovább tejljünk nekik, tovább szipolyozzanak minket, és

nem érdekli őket, hányan esnek el a piszkos kis aljasságuk miatt a felesleges ütközetekben! Hihetsz nekem, utánanéztam már ezeknek a dolgoknak! Annak sincs például kétszáz esztendeje sem, hogy két efféle nagyírú Stratéga titokban összeszövetkezett egymással, úgy intézték hogy mindkét uralkodó elessék a csatákban, aztán közösen uralmuk alá hajtották mindkét országot!

- Erre jelen esetben nincs esély, mert azóta tilos, hogy szemben álló stratégiák felügyelet nélkül kommunikáljanak egymással! - legyintett Pali. - És nincs is olyan hülye király, aki ezt megengedné. De épp Konrád esetében különben sem fenyeget az a veszély, hogy velem szövöttek, ugyanis veszettül gyűlöl, mert - és elnevette magát - még iskolás éveink alatt elszereztem a nőjét!

- Hát *mégis* létezik valaki, aki jobb nálad?! - sápadt el Kürdülár király, döbbsenten meredve Pali arcába.

- Konrád létezik, de nem jobb nálam, csak nagy szerencséje volt mind a két alkalommal! - legyintett magabiztosan. - Különben sem fog eljönni egy hülye kispicsa kedvéért háborúzni, mert az idegei már teljesen gallyra mentek, különben épp az én jóvoltomból, mert annyira megviselte hogy a szerelmét én kaptam meg, hogy munkamániás lett, és taccsra vágta a túlhajtott munkával az agyát. Azaz már nyugdíjas. És a felettem aratott két győzelme is a pályája elején történt, azóta mint mondtam már kiégett, már kampec neki...

- Azóta gyakorlottabb lett! Tapasztaltabb! Pláne mert többet harcolt mint te, volt miből tanulnia! - szólt közbe reménykedően Szincse.

- Hülyeség, ő már azóta egy szánivaló, neuraszténiás emberi roncs! Már rég az elfekvőben lenne a helye! Azaz nem hazudtak az iskolában a királynak, mert igenis én vagyok a legjobb az aktívak közt... sőt, a nem aktívak közt is! De ha nem így lenne az sem segítene rajtad kislány, ugyanis Konrád azóta hogy a szerelme otthagya, olyan veszettül gyűlöl minden nőt, hogy szerintem nem is hált azóta egy nővel sem, még a háziállatokból is csak a hím példányokat tűri meg maga mellett amint hallottam, szóval hogy épp ő nem jön el egy nőnemű uralkodó kedvéért harcolni, az tutibiztos! Pláne ha megtudja, hogy ti a nők valamiféle jogaiért küzdötök! Hülyeség az egész!

- Majd meglátjuk. Van egy ötletem.

- Erre nem lehet ötlet, blöffölsz. Mondom neked, annyira belezúgott abba az Írisz nevű szerelmes kispicisbe, aki végül az én feleségem lett, hogy emiatt *minden* nőt meggyűlöl! Érted, fel tudod ezt fogni?! *Minden nőt!* Legalább olyan rossz véleménynel van a nők csalfaságáról, mint ti nem emberi lények az emberek aljasságáról! De különben is előre készültem: már rég elterveztem hogy ha harmadszor is szembekerülök Konráddal, miként tolok ki vele! Százszázalékosan tökéletes tervem van ellene, amivel abszolút lehetetlenség hogy le ne győzzem, sőt, meg ne semmisítsem de mindörökre! Akármikor kicsinálom a pasit, de úgy, hogy sírni és könyörögni fog nekem, és megeszi a saját piszkát is, ha ezt követelem tőle! Mondom, tutibiztos a tervem! Szinte drukkolok is neked, főpunci, hogy sikerüljön elcsábítanod Konrádot, és bemutatthassam zseniális tervemet ellene! Kár hogy nem fog eljönni a kedvedért!

- Na látod, most elárultad magadat: igenis hazudtál az előbb, félsz tőle, nem hiszed hogy végleg nyugalomba vonult, különben nem lenne szükséged holmi tervre ellene!

- Ezt még régebben találtam ki ellene, amikor még aktív volt, csak azóta nem kerültünk szembe.

- Hát most fogsz. - zárta le a vitát a királynő, azzal most ő bontotta a vonalat. S alig enyészett el a hologram, máris így szólt a segéd tisztjéhez:
- Ezredes, készítsd elő a Szupernovát! Megyek Konrádért.
- Te magad, felség?! - ámult a férfi.
- Persze hogy én, ezt nem bízhatom másra. Tápláld be a Szupernova memóriaegységeibe az előző két beszélgetést is, amit a királlyal és Palival folytattam. Ez nagyon fontos!
- De talán jobb lenne nekem menni érte ha már ragaszkodom hozzá, hiszen te nő vagy, és...
- Épp amiatt megyek.
- Nem lesz hajlandó fogadni téged!
- Hát már hogy a csudába ne fogadna! Még csak nem is lesz ezt nehéz elérnem.
- Miként, úrnőm?
- Akként, hogy ezek a földiek lehetnek aljasok, gazemberek, kegyetlenek meg mindenféle más rossz tulajdonságok hordozói is, de úgy látom egyvalamiben nagyon is hasonlítanak ránk, heptékre: képesek a szerelem érzésére! Ehhez meg bizony-bizony nem te értesz jobban, ezredes, hanem én, a nő!

* * *

Az ezredes nem hitte volna, de már másnap visszaérkezett a királynő! Na de hát a Szupernova volt a leggyorsabb hajó az egész királyságban... visszajött, s nem egyedül, mert hozta magával Konrádot is! A fiatalember láttán az ezredes csak ámult. Ezt igazán nem hitte volna, nem, nem és nem, szilárd sőt szent meggyőződése volt, hogy Konrád nem fog jönni... pláne nem ilyen hamar. Nem is lehetett olyan nagy benne a nőgyűlölet, ha a királynő ilyen gyorsan rá tudta venni, hogy megszakítsa meggyötört idegeinek pihentetését...

Szó ami szó, Konrád valóban nagyon ramatyul nézett ki. Bár az emberek bőre sokkal sápadtabbnak néz ki mint a heptéké, legalábbis a „fehér” embereké, de Konrád még ezt figyelembe véve sem látszott egészségesnek, és állandóan rángott a bal szemhéja. A jobb meg gyakran könnyezett, s emiatt gyakran törölgette egy zsebkendővel. És jobb kezének ujjai is folyvást remegtek, főleg a mutató- és a hüvelykujja.

Idővel minden Stratéga összeszed valami idegbajt. Ennek oka, hogy az agyba épített nagyszámú elektróda már önmagában véve is megsérti az idegpályákat, de ennél is súlyosabb baj, hogy a bővítőmodullal folytatott kommunikáció csak akkor ér valamit, ha gyors, s emiatt a fokozott működésre serkentett idegsejtek gyorsabban pusztulnak, mint ahogy pótlódni tudnak az összejtekből. De az életben maradó idegsejtek is károsodnak több-kevesebb mértékben a túlingerlés miatt.

Pedig minden Stratéga kivételesen egészséges személyként kezdi az életét. A Stratégaképzőbe való felvétel hat esztendősen történik, de csak hét évesen kezdenek tanulni - azalatt az egy év alatt egyfolytában csak orvosi vizsgálatokkal abajgatják a leendő nebulókat, és minden ezer jelentkezőből kilencszázkilencvenkilencet visszadobnak, mondván hogy nem felelt meg egészségügyi okokból. Akik megmaradnak, azoknak is csak egy ezrelékét tartják meg, mert az iskolakezdés utáni első három évben kibuknak, nem lévén elég erős a fantáziájuk. És csak ezután ültetik be az elektródákat, minden egymillió Stratégának jelentkezőből egynek csupán tehát.

A beültetés nem mindig problémamentes. És saját kockázatra történik. Három esetből egyszer sikerül csak. A másik két esetben a tehetséges gyermekből elmeorvosi kezeléssel szoruló emberi roncs lesz, vagy épp hulla.

Akik túlélnek a beültetést és bele sem hülyülnek, azok közül pedig minden másodiknál kiderül, hogy feleslegesen szenvedte el a beavatkozást, mert nem képes megtanulni a bővítmódullal folytatott hatékony idegi kommunikációt...

Akiket tehát kiszórnak hogy nem felelnek meg, még lehet hogy jól is járnak. Bár ők nem így érzik, és bizonygatják, hogy az ultramagas fantázia hiánya ellenére is lehetnének jó Stratégák. Ami persze nem igaz. Az agybővítmódul ugyanis mindent elintéz a Stratéga helyett, esélyeket számol, elemez, kommunikál, és gyorsan, nagyon gyorsan, de a váratlan helyzeteket nem képes megsejteni előre, nincs intuíciója és fantáziája! Olyan gépet ami arra képes - egyelőre nem képes senki sem tervezni. Felrepül ugyan a híre időről-időre hogy valahol valaki megcsinálta, de ez eddig még minden esetben humbugnak bizonyult. Jelenleg még az embert senki nem pótolhatja. Legalábbis bizonyos embereket, a legtehetségesebbeket.

- Végtelenül örvendek uram, hogy megtisztelti harcunkat a jelenlétével! - hajolt meg az ember előtt az ezredes.

- Tényleg örül neki, de nem hitte eredetileg, hogy eljövök, igaz?! - csapott le a kérdéssel azonnal Konrád.

- Honnan tudja?! - ámult a férfi.

- A gesztusaiból.

- De hiszen most nincs is a fején a modulsisak, hogy elemezze a viselkedésemet a harcászati egysége!

- Teljesen igaz. Nem vagyok hülye hogy terheljem akkor is az agyamat, ha nem muszáj. De ehhez nincs is szükségem sisakra. Ennyi pszichológiai érzéket én magam is felcsipegettem az elmúlt évek során...

- Megtisztelő a bizalma uram. Ez arra bátorít hogy megkérdezzem, ugyan mivel érte el önnél a királynőm, hogy eljöjjön közénk... tudom, nem illik ilyet kérdeznem, de mi hépték már csak ilyen őszinte nép vagyunk, és bevallom, megész a kíváncsiság!

- Kérdezd meg akkor a királynőt, hiszen itt áll mellettem! Ha akarja, majd elmondja.

Kérdezni sem kellett, Szincse máris felelt az ezredesnek.

- Egyszerűen lejátszottam a felvételt Konrádnak.

- És ennyi elég is volt?!

- Hát beszélgettünk még utána mindenféléről, például a díjazásról is... de az már csak hogy úgy mondjam a hab volt a tortán. Előre tudtam, hogy Pali iszonyatos hibát követett el, amikor ilyen pökhendien beszélt Konrádról. Az emberek tudod olyanok, amilyenek, teli eszméletlenül sok negatív jellemvonással, de a legfőbb negatívumuk, ami a gyengeségük is, az az, hogy nem ismerik önmagukat sem. Meggyőződésük például, hogy az Univerzum legkiválóbb lényei, és hiába mondja nekik a többi faj hogy azért ez az állítás nem egészen igaz, erre oda se figyelnek. Szóval nem ismerik önmagukat, de még amit tudnak magukról, az sem jut az eszükbe a döntő pillanatban. Pali nem gondolt bele, hogy mit érez Konrád, ha megtudja, miként vélekedik róla! Belegázolt Konrád barátunk hiúságába a fellengzős kijelentéseivel... meg aztán az emberek sokkal de sokkal kíváncsibb nép, mint mi hépték vagy más faj! A földieknek úgy tudom elég volt alig 300 év, hogy eljussanak a gőzgéptől az atombombáig,

mert olyan kíváncsian kutatták a tudományokat, a Természet titkait. Nekünk heptéknek ez hetvenezer évünkbe tellett... a kíváncsiság tehát jó dolog, bizonyos esetekben... na de most Pali rovására működik, mert Konrád nem is tagadja hogy nagyon érdekli, mi lehet Pali híres-neves terve őellene! És természetesen szilárd meggyőződése, hogy megint ő fog nyerni. Őszintén remélem, hogy igaza lesz!

- Ezt én is remélem. Ne is húzzuk az időt királynőm, mert a csata már dül pár órája, és mit mondjak nem állunk valami fényesen!

- Menjünk akkor a vezénylőbe - ragadta magához a szót Konrád - továbbítsatok az összes hadműveleti kódot a modulsisakomnak az egyes csatornán! Ezután állítsatok le minden üzenetküldést, és bízzatok mindent rám!

- Kihirdessem, hogy átadtam a parancsnokságot? - kérdezte a királynő.

- Teljesen felesleges, úgylis észre fogják venni... parancsaim jogosságát meg az szavatolja, hogy rendelkezem a királynői digitális aláírással!

- Örvendek ennek a nagy magabiztosságnak, kezdek reménykedni! - sóhajtotta a királynő.

- Én is. - felelte szárazon Konrád. - És azért lassan a nagy örömmel: az ellenséget sosem szabad lebecsülni! Én tudom hogy klasszissal jobb vagyok mint Pali, sosem voltam nagy véleménynel a fickóról, de azért az is biztos hogy nem utolsó a szakmában, és azt sem kétlem hogy *valamit* igenis kitalált! E mostani csatát egykettőre megnyerem nektek, de a lényeg még csak ezután fog kezdődni, úgy érzem!

Ebben pedig nem is tévedett. Jól látta a helyzetet. Hiszen ezért volt Stratéga.

Fejére helyezte a sisakot.

- Menjetek ki, és be ne jöjjetek amíg zöldre nem kapcsolom az ajtó fölött a lámpát!

- Ki vagyok tiltva a saját vezérlőtermemből?! - ámult a királynő.

- Hallottad, nem?! - morogta udvariatlanul Konrád. - Zavar a koncentrációban nemhogy a zaj, de mások lélegzetvétele is! Na tűnés kifelé de gyorsan! - és türelmetlenül kezdett rángani már mindkét szemöldöke.

Engedelmeskedtek az óhajának.

Odakint aztán ezt kérdezte az ezredes:

- Királynőm, szabad tudnom, hogy mit kínáltál neki, hogy vállalja a csatát? Marad egyáltalán valami a reménybeli győzelem után, ami felett uralkodhatsz, amit nem kell odaadnunk neki és az iskolájának a szolgálatai fizetségeképpen?!

Szincse királynő elmosolyodott, és úgy tűnt, mintha valahova befelé nézne, mintha várandós anya lenne aki a belsejében növvő életre figyel.

- Megnyugodhatsz, mert ez a világtörténelem legolcsóbb szerződése volt. Ugyanis *semmit* nem kell fizetnünk neki, eltekintve attól, hogy a csata végeztével haza kell fuvarozzuk a saját költségünkön.

- Micsoda?! De hiszen... hiszen... hiszen *mindenki* tudja, hogy a Stratégák a világ legdrágább alkalmazottjai!

- Persze hogy azok.

- Akkor hogy lehet az, hogy Konrád a semmiért harcol?!

- Persze hogy nem a semmiért harcol. Ha győz, ő lesz a Világtörténelem legjobban megfizetett Stratégája. Épp csak azt az árat nem mi fogjuk megfizetni neki.

- Talán Kürdülár király? - kérdezte az ezredes, és biztos volt benne, hogy eltalálta a választ. De a királynő csak kedvesen és titokzatosan mosolygott.

- Persze hogy nem a király. Hanem Pali.

Amint a fejére tette a sisakot és behunyta a szemét, Konrád testét kéjes borzongás járta át, mert egy pillanatra elszédült, ugyanis hirtelen egy egészen más világban találta magát. Először is, háromnál több dimenziót érzékelt. A jólismert három térbeli dimenzió mellé negyedikként érzékelt még az időt is. Azaz, visszafelé a múltban látta maga előtt az akkor történt eseményeket, és előre a jövőben is azt, mi fog történni - mindez az utóbbi természetesen nem volt száz százalékgig biztos, ez a modulszak által generált számítógépes extrapoláció volt csupán, de efféle előjelzésből többel is rendelkezett. Azaz, a múlt felé az idődimenzióknak csak egy síkja volt, de a jövőé több változatban is létezett, jelezve mindegyiknél, hány százalékos valószínűségűre taksálja annak bekövetkeztét a harcászati komputer. Rendelkezett aztán kommunikációs dimenzióval is, melyben az egyes objektumok akkora távolságra voltak egymástól jelezve, amennyi időbe tellett, hogy valamely hír eljusson hozzájuk. Erődimenzióval is rendelkezett: itt az egyes harci egységek annál nagyobbak voltak ábrázolva, minél nagyobb harci erőt jelentettek. Akadt néhány ezeknél kevésbé jelentős dimenziója is a kibertérnek, ahová most került. Ezeket kombinálni is tudta Konrád bizonyos szabályok szerint, ha akarta.

Mindez nagyon tetszett neki, élvezte. Azt persze nem feledhette, hogy ezen élvezetnek súlyos ára van. Egy Stratéga ritkán élt tovább mint ötven év, néha negyvenig sem, annak ellenére, hogy a Földön az átlagéletkor ezidőtájt már kezdte megközelíteni a százhuszat - persze csak a „normális” szakmákat űzők esetében. És ő már amúgy is alaposan lefárasztotta az idegrendszerét.

Abba is fogja hagyni. De utoljára még alaposan megmutatja...

Muszáj megmutatnia! Mert a királynő nem mondta el a teljes igazságot az ezredesnek, amikor az megkérdezte tőle, mivel vette rá Konrádot, hogy vállalja ezt a háborút. Mert az igaz volt, hogy megmutatta neki a királlyal és Palival folytatott beszélgetés felvételét, a királynő tehát nem hazudott. Csak ami beszélgetés utána történt Konrád és a királynő közt, az cseppet sem volt jelentéktelen!

Mert Konrád először természetesen nem fogadta a királynőt. Egy nőnemű lényt?! Hogy is ne! Erre a királynő elküldte neki a felvételt, és megüzente, hogy ha ezt Konrád megnézte, utána talán fogadhatná is őt, mert fontos hírei vannak Konrád számára a férfi szerelméről, Íriszről!

Konrád megnézte a felvételt, és bár bosszantotta őt Pali pökhendi magabiztossága, de nem érzett leküzdhetetlen vágyat rá, hogy pusztán emiatt harcba szálljon vele. Egészen természetesen tartotta, hogy vetélytársa nagy magabiztosságot mutat, hogy nagyozol - mindenki ezt tenné a helyében. Elvégre nem árulhatja el alkalmazója, a király előtt azt, hogy csekélyértékűnek tartja magát! Valamivel meg is kell magyarázza, miért vallott kudarcot már kétszer is Konráddal szemben, persze hogy bizonykodik hogy ilyen nem fordulna elő újra...

De azért tagadhatatlan, mély ellenszenv élt benne Pali ellen, s ez, meg hogy a királynő Íriszt emlegette, elegendő volt ahhoz, hogy fogadja. De épp hogy csak. Ugyanis ezt üzenté:

- Bejöhetsz, de pontosan két perced van csak, ami nálam nők számára nem százhusz, hanem csak tizenöt másodperc! És Írisz nem a szerelmem már, nem érdekel, ő egy csalfa ribanc! Valaha szerettem az igaz, de most már utálok, sőt, azt sem, nem érdekel, és nem tűröm hogy úgy emlegesd egyszer is hogy a szerelmem, mert ha azt teszed nincs tizenöt másodperced sem, és azonnal kidobatlak, akármiféle királynő légy is! Közömbös vagyok iránta, vedd tudomásul!

- A tizenöt másodperc bőségesen elegendő idő lesz arra, hogy meggyőzzelek, köszönöm szépen a nagyvonalúságodat! - mosolygott Szincse, azzal követte a robotszolgát, aki bevezette őt a fényűző palota belsejébe, ahol Konrád várt rá.

- Halljuk, és ne húzd az időt! - szólt hozzá morcosan a férfi.

A királynő erre felemelte a csuklóját, és a rajta levő kommunikátort stopper-üzemlétre állította, hogy visszafelé számolja az időt. Tizenöt-nél kezdte, és odatartotta Konrád orra elé.

- Figyelj, nem fogom túllépni a kiszabott időt! - kezdte a beszédet. Ám ezután egyetlen szót sem szólt amíg már a kettes számjegy meg nem jelent a kijelzőn. S ekkor csak ennyit mondott:

- Bizonyítékom van rá, hogy Írisz még most is szeret téged!

Mindez persze tökéletesen alkalmas volt rá, hogy Konrád azonnal elfeledkezzék holmi időkorlát-szabásról.

- Micsoda?! Miről beszélsz te?! Nem szeret, megcsalt, elárult, hozzáment ahhoz a gané Palihoz, pedig hogy esküdözött korábban, hogy csak engem szeret, és...

- És egészen biztos, hogy igazat mondott.

- Hagyd ezt, hülyeség, ne kábíts, fogalmad sincs az egésztől, nem is lehet, nem ismered őt, sosem láttad...

- Ez igaz. De láttam Palit.

- Mikor?

- Ne tréfálg Konrád, hiszen végignézted a felvételeket, nem?!

- Ja, hogy akkor láttad?! Mit számít az?!

- Ej, hát miféle Stratéga vagy te?! Tedd már a fejedre a sisakot ha másképp nem megy, és elemezd a felvételt!

- Nem égetem az agyamat valami kibaszott hülyeség miatt!

- A modorod rém pocsék. Ez, és hogy korábban annyira tiltakoztál azellen, hogy a szerelmednek nevezzem Íriszt, híven bizonyítja előttem, hogy igenis szereted még most is a nőt! És ne tiltakozz, mert jól teszed hogy szereted, ugyanis azon nyomban lemondok az uralkodói címemről a javadra, ha nem úgy van, hogy szerintem valami sötét ármány fosztott meg a szerelmedtől!

- Túl sok fantasztikus filmet néztél, fehérekem, szabad országban élünk nem úgy mint egyes elmaradott bolygók, Írisz sem volt rabszolga, ahhoz ment hozzá akihez akart, az egész az ő döntésén múlt, erre senki sem kényszeríthette!

- Nézd Konrád, én nem vagyok Stratéga, még csak földi sem. Ember sem. Nem tudom hogy mi hogyan megy nálatok, azt pláne nem, hogy évekkal ezelőtt pontosan mi meg hogy történt. Emlékeztetlek azonban rá, hogy az imént látott felvételben van egy különösen figyelemre méltó mondat, amikor is Pali csúnyán elszólta magát!

- Melyik az?

- Idézem szó szerint: „*Mondom neked, annyira belezúgott abba az Írisz nevű szerelmes kispisisbe, aki végül az én feleségem lett...*”

- Érted már, Konrád?! - kérdezte aztán a királynő, nyomatékosan nézve a férfi szemébe. - Tehát Írisz korábban szerelmes volt, s mégsem hozzád ment! Ennek pedig oka kellett legyen!

- Eh, ez csak azt jelenti, hogy Paliba szeretett bele!

- Konrád, azt hiszem már nem is akarlak alkalmazni.

- Tessék?!

- Azt hiszem igaza van Palinak, és teljesen taccsra vágta már az agyadat, súlyosan megsérült az emlékezőtehetséged...

- Annak aztán semmi baja!

- Pedig így kell legyen, különben emlékeznél rá, hogy szeretett-e téged Írisz!

- Úgy tett, mintha szeretne, de eszerint mégsem engem szeretett, hiszen *tény*, hogy hozzáment Palihoz, Palihoz ment és nem hozzám, és a tényekkel nem vitatkozhatsz!

- A tényekkel biztos hogy nem, de a tények *értelmezésével* annál inkább! A saját szavaidat idézem a fejedre: szabad országban éltek állítólag! Mi értelme lett volna annak, hogy Írisz eljuttasson egy színjátékot hogy téged szeret, ha közben Palira bukik?!

- Hát akkor nem színészkedett, hanem szeretett eleinte, de aztán mintegy átigazoltak az érzelmei Palihoz!

- De nem túl hirtelen történt-e ez?!

- Hát izé... nem is tudom, elég gyors volt valóban, egy vagy két nap, de néha megtörténik, hogy hirtelen taglóz le valakit a szerelem!

- De nem akkor, amikor még javában szerelmes valaki másba! Ebben hihetsz nekem mert én vagyok a nő, s ha nem is vagyok ember, de e téren nem hinném hogy nagyon eltérünk tőletek!

- Akkor pedig úgy lehetett, hogy Írisz igenis soha nem szeretett engem, s nyilván csak amiatt törleszkedett hozzám, mert miért is ne akarna egy Stratéga felesége lenni, amikor ez a legbiztosabb módja annak, hogy milliárdos legyen munka nélkül és igen hamar!

- Hát ennyire hülye már ne legyél, Konrád! Miért „igazolt volna át” Palihoz emiatt?! Nem tagadom, van esélye annak, hogy nem volt egy percig sem szerelmes, és csak jó házasságot akart kötni - de te is Stratégának készültél, vagy nem?! Te is feleségül akartad őt venni, nem?! Lásd be, ezzel az udvarlócserével a nő egyáltalán semmit nem nyert!

Most alaposan elgondolkozott Konrád. Jó két percig nem szólt egy szót sem. Végül ezt kérdezte:

- Szerinted mi történhetett?

- Én csak annyiban vagyok biztos, hogy Pali valamivel rávette Íriszt, hogy hagyjon el téged, és őhozzá menjen! Lehet, hogy megzsarolta valamivel.

- Megüzenem neki, hogy nem érdekel mi a bűne, visszafogadom!

- Aha, hát akkor ennyit a nagyhangú fogadkozásaidról amit kiüzentél nekem, hogy téged már nem érdekel a nő, közömbös vagy iránta! - vigyorodott el a királynő. - De ez nem ilyen egyszerű, Írisz már évek óta a felesége Palinak, és egyáltalán, az sem biztos, nem tartja-e a markában valamivel őt a férfi! Sőt, hiszen ha megtudja hogy Írisz el akarja őt hagyni, meg is ölheti a nőt, s most, egy háború közepén, erre számtalan módja nyílik úgy, hogy a gyanút is eltereli magáról! Ugyanis elárulom neked, hogy magával vitte Kürdülár király vezérhajójára a feleségét!

- Micsoda?! Hihetetlen! *Soha* nem volt még olyan hülye Stratéga, aki magával vitte volna a munkájába a családját!

- Pedig ott van. No és képzeld csak el, tegyük fel Írisz bejelenti, hogy elhagyja Palit, pláne hogy hozzád akar menni - sikerülhet-e neki?! Kezdjük azzal, hogy a férje biztos nem adja a feneke alá a saját úrhajóját, Kürdülár király sem lesz olyan nagylelkű, hogy adjon egy hajót Írisznek amin elviszik őt hozzád vagy hozzám... és ha Pali azt mondja a királynak, hogy valami katonájával ölesse meg Íriszt, akkor Írisz meg lesz ölve, és még a földi bíróságok sem ítélik el soha emiatt Palit, mert soha senki nem lesz képes rábizonyítani, hogy ő ilyen parancsot adott ki, több száz fényévre a Földtől, egy idegen nép úrhajójában valakinek! Nem lesz ellene bizonyíték fikarcnyi sem! Azaz, csakis úgy szerezheted meg a szeretett nőt, ha segítesz nekem, és legyőzöd valami ügyes módszerrel Palit, az ármánykodót!

Konrád járkálni kezdett ide-oda a teremben.

- Az egész olyan hihetetlenül hangzik...

- Akkor hihetőbbé teszem. Nézd csak végig azt a felvételt újra, és mondd meg nekem utána, de ide a két szemembe ám: szerinted úgy beszél-e ezen a felvételen Pali, mint aki szereti még most is Íriszt?! Mert szerintem nem! Akit szeretünk, azt nem nevezzük ugyanis úgy, hogy „szerelmes kispisi”! De meg azt is hallhattad, hogy rám ácsingózik, velem szeretne hálni, no szóval ha ilyen a férfi, akkor nem szereti a nejét, és ha a férfi nem szereti a nejét, akkor a nő sem szereti a férjét! Azaz még ha fel is tételezem hogy valaha szerette Palit Írisz, most már akkor sem szereti! De ezt csak a teljesség kedvéért jegyeztem meg, mert biztos vagyok benne, hogy eredetileg sem szerette. Ő téged szeretett, sőt még most is szeret! És szerintem rém boldogtalan, hogy nem lehet veled.

- Hm... - mormogta Konrád.

- Most mit húzod az időt, minden perc drága! - sürgette őt a királynő. - Végül is gondold már bele, mit veszíthetsz ha még egyszer nekidurálsz magadat?!

- Mit, mit, az életemet!

- Miért félted azt annyira, hát ér valamit egyáltalán a szeretett nő nélkül?!

- Hát ez a gúny hallatlan!

- Csakhogy ez nem gúny. Nézz egy pillanatig magadba, és rájössz, hogy ez a való igazság! Mert tudd meg, hogy Pali nem sokat túlzott ám: te valóban csak egy szánivaló neuraszténias idegroncs vagy, tudd meg, de nem amiatt, mert ráng a szemhéjad, mert könnyezel, mert remegnek az ujjaid, ez mind semmiség, jelentéktelen apróság, s ami azt illeti e tüneteket szerintem az orvosaink remekül el tudnák mulasztani! De igenis egy neuraszténias bolond vagy, mert egyedül élsz, bezárkózva a palotádba mint egy csiga, mert utálkozol a nőktől, mert nem tudsz örülni semminek... emiatt is temetkeztél a munkába, hogy azalatt se emlékezz, ne nézz szembe a világgal, önmagaddal! És lefogadom, amióta visszavonultál, irtózatosan

pocsék a hangulatod, sokkal rosszabb mint amikor még dolgoztál, harcoltál! Idefigyelj, neked megváltás a halál ahogy most vagy, akkor meg már mindegy, azzal is próbát tehetnél hogy hátha igazam van, és megszerezheted végre az igazi boldogságot! Vagy tényleg annyira kiégtél, hogy nincs már egy jó ötleted sem arra, miként fogd el élve Palit, s így kiderítsd végre az igazságot?!

- Egy Stratégát élve elfogni?! Nem sok példa van erre...

- Szép feladat lenne, igazi dicsőség, pályád csúcspontja, nem?!

Konrád megint járkált egy sort, majd megállt Szincse előtt, és kihúzta magát.

- Jól van! Annyit legalább elhiszek, hogy most már nem szeretheti őt Írisz. Tehát az sem bánt-hatja, ha bosszút állok Palin. Igazad van, miért is ne! Úgy szép az élet, ha zajlik! Mehetünk!

- És a fizetség? - kérdezte kissé félve a királynő.

Erre csak legyintett egyet szó nélkül Konrád, s ez olyan szép volt, hogy Szincse el sem akarta hinni, hogy ilyen szerencséje van. És már kifelé mentek a palotából, amikor a férfi megszólalt:

- Azért mégis kérek valamit fizetségképpen.

- Éspedig?

- Szükség esetén igényt tartok a hepté állampolgárságra. Mert lehet, hogy miután foglyulejtem Palit, olyat művelek vele, hogy ha az kitudódik, nem térhetek vissza a Földre...

- Máris tiszteletbeli hepté vagy, bolygóm díszpolgára, és birodalmi nagyherceg! - közölte sietve a királynő.

- Nagyszerű. Remélem gyors az úrjárgányod?

Hát így zajlott Konrád meggyőzése.

Most Konrád ott ült a kibertérben, de nem sokat törődött azzal, hogy szemügyre vegye a harci egységek elhelyezkedését. Biztos volt benne, nem ért el még olyan fokot a csata, hogy néhány percen múljon a győzelem vagy vereség. Mindenekelőtt élvezte, hogy újra kapcsolatba léphetett harci moduljával. Csodálatos érzés volt, hogy minden gondolata villámgyors és kristálytiszt. Mint a lepompázatosabb élénkítőszer. És persze éppoly ártalmas is... de most erre nem óhajtott gondolni. Különben is, úgy vélte, most mintha annál is világosabbak lennének a gondolatai, mint ami ilyenkor megszokott. És tudta hogy mi ennek az oka: a nagybetűs REMÉNY!

Igen, most már be merte vallani magának: ő igenis szereti Íriszt még most is. Szereti, és mindig is szeretne. Egyszerűen nem létezik olyasmi, amire hajlandó ne lenne érte! Igen, jól látja a helyzetet a királynő: ő azóta hogy Írisz elhagyta, soha egyetlen pillanatig sem volt boldog! Sőt, örült volt egészen mostanáig.

És abban is igaza van a királynőnek, hogy igen hirtelen történt Írisz elhagyása. Egyik nap még együtt tervezték a leendő boldogságukat, házasságukat, aztán másnap már csak egy üzenet, hogy többé nem akar vele találkozni, mert mást szeret. Sokkal később tudta meg azt is csak, hogy végül Palihoz ment hozzá. Gyanús!

Lehet persze, hogy csak belemagyaráz mindent a dologba. A királynő persze hogy így értékeli az eseményeket, mert érdeke volt hogy ő vállalja a fővezényletet. És az is lehet hogy ő maga Konrád is tévesen látja most az eseményeket, mert szeretne hinni abban, hogy van még

reménye Írisz visszakapására. Lehet. De mindenképpen biztosat akar tudni végre, s ennek valóban egyetlen módja az, ha legyőzi Palit, és elfogja! És kivallatja. És beszél Íriszszel. Négyszemközt. Természetesen nem bántja a nőt semmi körülmények közt sem... arra nem lenne képes... de beszél vele, megkérdezi...

Különben pedig legalább annyi egészen bizonyos a királynő szavaiból, hogy Pali most már nem szereti Íriszt. Hogy régen szerette-e, nem tudható, de *most* nem szereti. Nem. Nem szeretheti, ugyanis eszközül akarja felhasználni, éspedig őellene, Konrád ellen!

Elképzelését leellenőriztette a harcászati komputer logikai egységeivel is. Az megerősítette a gyanúját. A komputer szerint semmi értelme nincs annak, hogy a jelen harci helyzetben egy harcosnak nem számító nőt is magával vigyen valaki egy csatába, hacsak nem az, hogy adott esetben túszként akarja felhasználni!

Márpedig akit szeretünk, azt nem használjuk túsznak. Nem bújunk a szeretett lény háta mögé, élő pajzsul használva azt!

Másrészt, ebből az is következik, hogy Pali igenis fél tőle, Konrádtól! És cseppet sem volt biztos benne, hogy Konrád nem szakítja meg a visszavonulását az űrcsata kedvéért...

- Nyertél Palikám! - gondolta elégedetten Konrád. - Nyertél, de csak abban az értelemben, hogy telibe találtad: visszajövök! Vissza, hála érte a királynőnek. Nem is buta nő az, és egészen rokonszenves, nő létere... nyertél tehát, mert telibetaláltad hogy kiállok ellened, de más szempontból, a lényeket illetően nagyon is nem fogsz nyerni! Sőt, én nem tudom mi van velem, nem létezik hogy ilyen világos legyen a gondolkodásom, ilyen tiszta még sosem volt, komputer ide vagy oda... lehet hogy valóban a reménytől van, de az biztos, hogy máris tudom, hogy mit tegyek ellened, sőt, azt is hogy te mit fogsz tenni, és máris látom ebből, hogy legyőztelek, bármit tegyél is! Te már hulla vagy, csak még nem tudsz róla!

Figyelmét most az űrcsatára fordította. Úgy látta, a királynő egységei valóban nagy bajban vannak. Eléggé szétszórta őket az ellenséges haderő. Három nagy bolyba tömörödtek, de mindegyiket majdnem teljesen körbevette az ellenség, ez megnehezítette a manőverező-képességüket, és minden oldalról ki voltak téve az ellenség tüzének.

Mindez természetesen csak amiatt lehetett így, mert a hepték egyszerűen nem rendelkeztek olyan kapacitású komputeragyakkal, mint amilyen Konrád sisakjába volt beleépítve. Igazság szerint a Föld a Galaktika számos népét megelőzte a miniaturizálásban és a kibernetikában, komputer technikában. Bár meg kell jegyezzük, korántsem volt e téren nemhogy a legelső, de még az élbolyba tartozó sem: a Galaktika vezető szuperhatalma, ezt mindenki tudta eddigre már, a tutuk voltak, majd rögtön ezután következtek a csiszík, de már a csiszík és a tutuk közt is hihetetlen szakadék tátongott műszaki fejlettség terén. Nagyjából ezután következtek fejlettség terén a földiek és néhány más bolygó, például a Dohes nevű. Ám ezen harmadik csoportba tartozók közül is kiemelkedett a Föld, egyszerűen mert ő nem csak egyetlen bolygót jelentett, hanem egy egész csillagbirodalmat. A földiek ugyanis nem is titkolták, hogy hódító politikát folytatnak, teljesen tudatosan, mert amióta csak kialakult a földiek fejlett technikája, állandóan a legkedvesebb szórakozásai közé tartozott a földi embereknek a csillagbirodalmakról szóló scifik nézegetése, s amikor végre rendelkeztek már a hipertéri közlekedés módszerével, feltett szándékuk lett létre is hozni álmaik csillagbirodalmát. Ezt mostanára már meg is tették, tekintélyes számú naprendszer ura lett a Föld, de még ennél is nagyobb birodalmat akartak. Gondosan ügyeltek azonban rá, hogy ne kössenek bele nemhogy a tutukba vagy a csiszíkbe, de náluk sokkal gyengébb ellenfelekbe sem, amennyiben úgy ítélték meg, hogy annak legyőzése nemhogy bizonytalan lenne, de akárcsak különösebben veszélyes is. Sokan azt mondták emiatt, hogy a Föld gyáva népség hazája, holott ennek egészen más oka

volt, ezt Konrád jól tudta: mégpedig az, hogy a Galaktika telis-teli volt lakott bolygókkal, és a Föld császárai jól tudták, hogy messze sokkal érdekesebb ha egy erős ellenfél helyett inkább legyőznek három gyengébbet, ugyanannyi idő és ugyanannyi áldozat árán, mint ami az erős ellenfél legyőzéséhez kell. A földiek célja az volt, hogy a legrövidebb idő alatt a lehető legnagyobb birodalmat építsék ki, s nem az, hogy nagy és elhúzódó háborúkat vívjanak, erős ellenfelekkel. Úgy gondolták, az erős naprendszerekkel ráérnek akkor is hadakozni majd, ha már a gyengébbeket mind meghódították, de annak ideje úgy sejtették még nagyon sokára jön el, mert a Galaktika igencsak terjedelmes csillagváros...

Mindenesetre ha a földiek számítógépei nem is voltak a Galaxis legjobb efféle portékái, de okvetlenül minőségi portékának voltak tekinthetők. Mondjuk ha a tutu számítógépeket tekintették 100 pontosnak, akkor ahhoz képest a csisziké olyan 90 pont körüli lehetett, a földieké meg érhetett úgy 50-60 pontot - és ez nagy szó még mindig, mert alig akadt a Galaxisban olyan nép, amelynek komputerei akárcsak a 30 pontot is megközelítették volna!

Most azonban Konrád a királynő harci egységeinek szolgálatába állította a maga harci komputerét. Ennek kapacitása jócskán meghaladta a teljes űrflotta addigi egész komputeres összteljesítményét. Ez pedig nagy előnyt jelentett a csatában több szempontból is. Egyrészt lényegesen felgyorsította a löelemképzők számításait, s e számítások pontosabbak is lettek: ezután majdnem minden lövésük célba talált. A komputer megjósolta az ellenséges flottaegységek várható manővereit is, és 99%-os sikerrel, azaz majdnem mindig igaza lett, s így előre számíthattak az ellenség lépéseire. De a legnagyobb előnyt az jelentette, hogy ezután képesek lettek olyasmire is, amire addig nem: összehangolt, egyszerre végrehajtott hiperugrást végrehajtani!

Ha ugyanis bekerítenek egy űrflottát, annak többnyire vége van, az ellenség kényelmesen ripityára lövi. Elvégre nem menekülhet: hagyományos meghajtást alkalmazva csakis az ellenség felé mehetne, ami kész öngyilkosság, olyan, mintha egy gyalogsági harc során a gyalogos katonák az ágyúsort felé rohannának. Hipertéri meghajtást használva persze elszelelhetnek az űrhajók a csapdából, csak hogy ezzel meg az a baj, hogy egyszerre semmi esetre sem ugorhat már több tucat űrhajó sem, nem hogy több száz, egyszerűen mert nem lehet olyan pontosan szinkronizálni, összhangba hozni a sok-sok hajó épülőfélben levő hipermezejét! Amik ráadásul nem is állnak egymáshoz képest szabályos mértani alakzatban, különböző sebességgel haladnak, eltérő típusú meghajtást használnak... és az épülő hipermezők töltődés közben is torzítják egymás alakját. Ilyen körülmények közt egyszerre ugorni - az kész öngyilkosság, könnyedén egy Fekete Lyukban vagy egy csillag atmoszférájában materializálódhatnak, még valószínűbben meg egyszerűen darabokra szakadva lépnek ki a hipertérből valahol. Valahol, azaz nem ott, ahova igyekeznek.

Ilyen esetben, ha efféle csapdába kerül egy űrhajóraj, a maximum amit tehetnek, hogy kiválasztanak egy, vagy legfeljebb néhány hajót, ami különösen fontos, amin például az uralkodó utazik, az térugrik, a többi pedig vagy megadja magát, vagy hősies harcban elpusztul. Esetleg ha valamiért késlekedik a támadás, az első hajó után némi idővel később, az első hipermező szétesése után ugorhat egy másik is. Ha az ellenség hülye, és hagy erre időt.

Na de most más volt a helyzet. Konrád harci komputerének gyorsasága és óriási kapacitása lehetővé tett olyasmit is, amire korábban a királynő serege álmában sem gondolhatott! Konrád kiadta a megfelelő parancsokat, s a legszorongatottabb helyzetben lévő hajóraj mind a háromszáz hajója köré egybefüggő hipermező kezdett el kiépülni pillanatokon belül... aminek a fluktuációja 1% alatt volt! Ez pedig azt jelentette, hogy ugorhatnak egyszerre... és ugrottak is, túlgerjesztéssel alig tíz perc alatt töltve fel a hipermezőt. És ugrásuk célpontja nem más volt, mint a második királynői rajt szorongató ellenséges flotta mögötti szektor, s ott is közel

hozzájuk, a leghátsó hajóktól alig tizenöt kilométerre, ami korábban elképzelhetetlen pontosság volt... azok cseppet sem vártak támadásra épp abból az irányból, márpedig mielőtt megfordulhattak volna, a királynő oda térugró hajói ösztüzet zúdíttak rájuk, s félelmetesen pontos lövéseikkel pillanatok alatt párafelhővé változtatták kettő kivételével mind a nyolcszázhatvan úrcirkálót. Az a kettő időben térugrott.

Ez iszonyatos veszteség volt, de annyira, hogy azonnal felhagyott a támadással mind az összes többi úrcirkálója is az ellenségnek, egymás után merültek bele a hipertérbe, azaz visszavonultak valahová. Ugyanis mindegyikük tisztában volt vele, hogy ami itt történt, az csakis úgy lehetséges, hogy egy földi Stratéga beavatkozott a háborúba! És a kapitányok úgy gondolták, az ilyesmi nem az ő feladatuk. Ezt intézze el az ő Stratégájuk, Pali! Az ő dolga, azért kapja a csillagászati díjazást...

A történetekről természetesen Pali is hírt kapott pillanatokon belül. Eddig ugyanis nem kapcsolódott be a maga szupereszközeivel a harcba. Minek is, úgy látszott enélkül is győznek, és nem bolond feleslegesen rongálni az idegrendszerét, ha nem muszáj...

Most azonban rájött, hogy a helyzet komolyra fordult. Nyolcszázhatvan úrcirkáló párafelhővé válása nem olyasmi, amit tétlenül nézhet! Pláne ha ez úgy történik meg, hogy egy már legyőzöttnek tekinthető ellenfél hajtja végre!

Emögött egy másik Stratéga keze áll, azaz inkább komputere, ez teljesen biztos!

Belépett ő is a kibertérbe. A csapatmozgásokat természetesen nem pontosan ugyanúgy látta mint Konrád: neki a saját csapatairól voltak csupán pontos koordinátái, a Konrád vezényelte királynői csapatok helyzetéről csak körülbelüli információkkal rendelkezett. Annyit azonban így is látott, hogy a királynő csapatai már szakértő kezek által vannak vezényelve. Igyekeznek megfelelően szétszlani, hogy ne egy tömegben legyenek, de egymástól ne is túl távol, mértani alakzatban töltsék be a teret...

Ennek a fele sem volt tréfa. Gyorsan ő is igyekezett megfelelő ritkás formációba pozicionálni az űrhajóit.

- Ki volt az a hülye Stratéga, aki merészelt kiállni ellenem?! - morogta közben ajkaival a kérdést. És meghallotta erre Kürdülár király válaszát:

- Gondolom, Konrád kell legyen az, elvégre Szincse azzal fenyegetőzött, hogy őérte megy! Remélem *tényleg* van ellene valami terved, és elbánsz vele?!

- Persze hogy van tervem. És nem is hiszem, hogy érdemes lenne halogatnom a bevetését.

- Ezzel mélyen egyetértek, mert az imént is már igencsak érzékeny veszteséget szenvedtem el, és nincsen *akármennyi* tartalék egységem, hogy pótoljam a kieső űrhajókat! Azaz akármit találtál is ki, de csináld gyorsan!

Ám erre Pali igencsak meglepő dolgot művelt. Leemelte a fejéről a sisakot, és így szólt:

- Tervem érdekében az első teendő a te feladatod, király! Hívd fel Konrádot!

A királynő és az ezredes ott várakoztak a vezérlőterem bejárata előtt, hogy akármikor bemelessenek, ha kigyullad a zöld lámpa. Remélték, nem kell soká várakozni. Ebben meglehetősen biztosak lehettek. Az már nagy bajt jelent ugyanis, ha egy Stratéga küzdelme soká elhúzódik. Igaz, most Konráddal szemben egy másik Stratéga küzd, csak hogy az pillanatnyilag még nem számít Konrád jelenlétére... később persze megváltozik a helyzet, s elveszítik előnyös pozíciójukat, tudniillik a meglepetés erejét...

És valóban, húsz percbe sem tellett, és kigyulladt a zöld lámpa. Beléptek. Konrád épp akkor emelte le a fejéről a sisakot.

- Hát, pillanatnyilag meg lehetek elégedve velem - mondta - mert garantáltan vesztes pozícióban voltatok már, de mégis, hogy úgy mondjam, megnyertem ezt a csatát! Persze hogy megnyertem, elvégre ez volt a dolgom. Veszteségeink jelentéktelenek - mármint attól kezdve hogy bevettem magamat - az ellenség veszteségei viszont katasztrofálisak. A túlélő támadóegységek visszavonultak, a mieinket pedig egy olyan formációba vezényeltem, ami a lehető legelőnyösebbnek tartott a meglepetésszerű támadások elkerülésére, s az ilyen alakzatokat a Stratégák sem szívesen támadják meg, hacsak nincsenek sokszoros túlerő birtokában. Persze ne feledjük, a háborúnak korántsincs vége, már amiatt sem, mert számos tartalékegysége lehet még a királynak, olyan is, aminek létéről fogalmam sincs!

Mélyet lélegzett. A pillanatnyi szünetet felhasználva Szincse megkérdezte:

- Szerinted meddig fog eltartani a háború, Konrád?

- Néhány órán belül fényes győzelmet aratunk. Úgy értem, végleges győzelmet. Épp emiatt hívtalak be, királynő! Az ellenség előtt mostanára világos kell legyen, hogy oldaladon közbeavatkozott egy Stratéga. Pillanatokon belül hívni fognak téged, sőt, minden bizonnyal velem akarnak majd beszélni. Azaz, Pali akar majd velem beszélni.

- Mi?! A két Stratéga egymással?! Hiszen ez, ez...

- Tudom, tudom, ismerem már a szavad járását, királynő: ez természetellenes, iszonyatos, perverz, meggyaláz minden hagyományt...

- És tilos is.

- Azt nem. Nem tilos, akkor lenne tilos, ha a két Stratéga felügyelet nélkül beszélgethetne egymással. Akkor ugyanis összeszövetkezhetnének a megbízóik kijátszása érdekében, amint arra volt is már példa. De nekem nincs is kifogásom ellene, hogy jelen legyetek a beszélgetésnél.

- Hát akarsz beszélni vele?

- Persze. Ez a győzelmünk előfeltétele. És még valami. Előre szólok, Palinak az a célja, azért hív, hogy megszaroljon majd engem. Figyeld csak meg! Ezt a csatát ugyan elvesztette velem szemben, de a háborút még nem. Igazság szerint még mindig jóval erősebbek a királyi erők, mint a te haderőd, királynő, simán nyerhetne, ha én nem lennék, és hiába vagyok, még így is nyerhetne, ha jobb lenne nálam. De nem jobb, s ezt ő is tudja, csak nem meri bevallani. Még önmagának sem. De tudja azért, és fél tőlem a nyálas kis pöcs! Esze ágában sincs megkockáztatnia még egy csetepatét ellenem. Ha van valami terve amit kiagyalt korábban a legyőzésemre, azt most fogja bevetni. Ez pedig nem lehet más, mint...

A holovetítő hívásjelzője villogni kezdett.

- Na nem megmondtam?! Máris beszélhetnékje van! - vigyorodott el Konrád. - Mielőtt azonban bekapcsolod, hadd figyelmeztesselek királynő: most minden azon múlik, megbízol-e bennem!

- Miért is ne bíznék?!

- Mert pillanatokon belül úgy tűnik majd, mintha elárulnálak téged és a népedet.

- Izé... én azt hiszem van valami homályos elképzelésem arról, mire célzol, de, hogy is mondjam... az alakoskodás merőben idegen minden hepté hagyománytól, olyan izé, hogy is mondjam... perverz, undorító...

- Teljesen egyetértek. De nem tehetek másként. Ez már egy ideje nem a ti háborútok, hanem két földlakó harca, és ha egyszer az egyik fél elkezdte a fondorlatoskodást, muszáj hogy a másik megfelelőképp vágjon vissza! És ne aggódj: Pali a saját maga által ásott verembe fog végül beleesni! De hogy addig se húzzuk az időt: ezredes, a Góliát bolygó mögött gyülekező tartalékegységeket rendeld ötös csoportokba: négy úrhajó álljon egy négyzet egy-egy sark-pontján, az ötödik a négyzet mértani közepén, és ezen úrhajók felszínére szereltesd valami neked tetsző, de jelentéssel nem rendelkező mértani formációba színes lámpáskákat, s ezek legyenek bekapcsolhatóak egyszerre egy gombnyomással úgy, hogy valami bonyolult, de egyenletes ritmusban villogjanak!

- Ennek mi az értelme uram, szabad megkérdezni?

- Ennek semmi értelme. Természetesen. De adott pillanatban majd lesz aki azt hiszi, van értelme... és még valami! A beszélgetés legalább két percig fog tartani de inkább tovább: azt akarom, hogy pontosan a hatvanadik másodperc végén keverjétek bele egy picit zavarást! Ne sokat, ne annyit hogy feltűnő legyen, épp csak egyetlen töredékmásodpercre megvillanjon a kép, észre se lehessen venni csak annak aki nagyon figyel! És a zavaró digitális jelek száma pontosan 2048 legyen, se több, se kevesebb!

- Úgy érted Stratéga, hogy keverjünk az üzenetre 2048 véletlenszerűen kiválasztott bájtot?

- Pontosan! És garantáltan semmi értelme ne legyen a rákevert bájtoknak, ez nagyon fontos, azaz nehogy nekem valami létező digitális szövegből válasszátok ki! Ülj is azonnal a kommunikációs panelhez, és cselekedj! És most kapcsoljátok be Palikát, a palimadaramat!

A teremben előttük megjelent az ellenséges sereg királyának a képe, és mellette Palié is. Most az ő fején sem volt rajta a sisak. Ettől azonban csak annál jobban látszott az egész orcáját betöltő elégedett vigyor. E mosolyt kifejezetten ocsmánynak tartotta a királynő. Remélte, Konrád valóban előre kitalálta Pali minden lépését, és van is a tarsolyában, azaz inkább az elméjében, megfelelő viszontválasz reá.

Mert ha nem, az nekik régen rossz.

- Hát újra találkoztunk, Konrád! - nevetett Pali, és egymáshoz dörzsölte két tenyerét. Tényleg bízhatott a tervében, amekkora magabiztosság sugárzott belőle. - De most nem menekülsz!

- Minek menekülnék, amikor nyeresre állok?! Az imént küldtem a túlvilágra több száz ürcirkálódat!

- Ezt nem is tagadom, de ennek csak az volt az oka, hogy nem számítottam rá, hogy leszel olyan örült, és kiállsz megint ellenem, a nyálkapacnivá erőltetett idegeiddel. Mennyi is lehet hátra az életedből még, egy vagy két év? És ezt is elfecséreled most?! Hülye vagy, de hát ezt mindig is tudtam rólad.

- Úgy áll a dolog, hogy maga a tény hogy nem számítottál a felbukkanásomra, híven bizonyítja hogy rossz, sőt pocskék Stratéga vagy: egy Stratégának ugyanis az a dolga, hogy mindig mindenre jóelőre számítson! Ez ugyanis a munkája, erre van kiképezve! Persze, akadnak rossz tanulók is...

- Mindez igaz. De mindjárt olyat mutatok neked, amiből világosan kiderül, hogy *te* vagy a rossz tanuló! Van itt ugyanis valami, amire épp *te* nem számítasz!

- Nem tudom miről beszélsz, de nem is nagyon érdekel: tudod, merőben... hogy úgy mondjam *perverz, természetellenes dolog*, hogy két Stratéga beszélgessen egymással, hiszen úgysen tudják meggyőzni egymást soha, no meg ez majdhogynem tilos is. És nincs is semmi megbeszélhivalóm veled.

- Mindez nem tilos, a király megengedte.

- Az az ő dolga. És most, ha megbocsátasz...

- Csak ne olyan sietve a távozással, Konrád komám! Mint mondtam, szeretnék mutatni neked valamit. Azaz valakit. Régi ismerősöd ugyanis. Szerintem nagyon régóta hiányzik neked. - azzal intett a háta mögé, mire két hepté katona egy kereken guruló állványféleséget tolt be. Nagyjából úgy nézett ki, mint egy bordásfal, 45 fokban hátra volt döntve, és X alakban egy meztelen nő volt rákötözve. Aki pedig nem más volt, mint Írisz.

Az állványon oldalt akadt néhány műszerféleség is felszerelve. Most egy vastag elektródát ezek közül megragadott Pali, és egy mozdulattal felnyomta Írisz hüvelyébe. Ezután megfogott egy másik elektródát, s ezt hozzáérintette a nő mellbimbójához. A nő teste vonaglani kezdett, és jajgatott a fájdalomtól.

- Na, hogy tetszik? - nézett vigyorogva hátrafelé a férfi.

- Te gazember, hiszen ez a nő a feleséged, és földi állampolgár! Amit teszel, az bűncselekmény!

- Egyáltalán nem az. Ugyanis tudhatnád, a bűn az, amit a bíróság elítél. De ezért senki sem fog engem elítélni, ugyanis nem derül ki.

- Hogy a fenébe ne derülne ki, amint hazaértem, azonnal jelenteni fogom, és számtalan tanúm is van az esetre!

- A tanúid kinyalhatják a seggemet. Ugyanis nem földi állampolgárok, így a tanúskodásuk nem sokat ér, éppenséggel semmit, pláne így, hogy az ellenségük vagyok! De szóba sem jöhet már az sem hogy eljussanak a Földre, ugyanis hamarosan végzek velük. Veled is.

- Ahhoz nekem is lesz egy-két szavam! De különben sem értem a dolgot, miért teszed ezt Íriszszel: megcsalt volna téged, vagy miért haragudtál meg rá?!

Pali letette az elektródát, és szembefordult Konráddal.

- Biztosíthatlak róla, semmi bajom a nővel! Azt kivéve, hogy meguntam. Bár bevallom, különösebben igazság szerint soha nem is érdekelt.

- Ezt nem értem! Ha nem érdekelt, mi a búbanatos francért szeretted el tőlem?!

Pali felnevetett.

- Elszerettem?! Hol élsz te! SOHA nem szerettem! Egyszerűen azt akartam, hogy tönkregyelek. És mert láttam, mennyire bele vagy zúgva, gondoltam, ha elveszted őt, attól lelkileg összeroppansz, és ez nekem csak jó, mert annál jobb nekem, minél kevesebb olyan Stratéga mászkál a világban, aki csak meg is közelíti az én szintemet! Márpedig neked sajnos jobb volt az előtesztek során a fantáziaindexed.

- Igen, mintegy háromszáz százalékkal. - jelentette ki elégedetten Konrád.

- Na ez nem tetszett nekem, és...

- Micsoda?! Háromszor jobb Konrád fantáziája, mint a tied?! - meredt Palira sápadtan a király.

- Eh, ez régen volt, s azóta már totál kiégett! Különben is nyeresben vagyok, nem látod felség?! Szóval gondoltam, teszek róla, hogy ne légy a vetélytársam, meg különben is nagy kedvem volt megkamatyolni ezt a jó kis cafkát - bőkött a hüvelykujjával a háta mögé - s ezért gondoltam, kössük össze a kellemest a hasznossal!

- És Írisz volt olyan hülye, hogy bedőlt a mézesmázos szövegednek? Mert ennél azért értelmesebbnek hittem!

- Semmi szükség nem volt az elbűvölő modoromra, ugyanis volt egy nagy fegyverem ellene: ismertem a gyenge pontját!

- Elárulod, mi az?

- Még szép, azért hívtalak - arról van ugyanis szó, hogy amilyen bolond volt, halálosan belédszeretett! De annyira, hogy az már szerintem tényleg elmeorvosi kezelést igényelt volna! Beszélhettem én neki akármit, oda se figyelt. Na de akkor te barátocskám, elkövettél egy nagy hibát!

- Én?! - álmélkodott Konrád. - Hiszen akkor még Stratéga sem voltam, csak tanuló!

- És mégis! Emlékezz csak rá, akkor történt, hogy meghalt az édesapád! És amikor megkaptad ennek hírért, akkor sírva fakadtál. Úgy zokogtál, hogy jobban sem kellett. No és én épp arra jártam a parkban, és nem vettél észre, és bátorkodtam filmre venni a nagyjelenetet amikor az egereket itattad, picsogtál mint egy neuraszténiás vénasszony... máig megvan a filmem erről! Annyira meg remélem nem égett még ki az agyad hogy ne emlékezz rá most is: alapelv a Stratégaképzőben, hogy a Stratégának nem szabad érzelmes fajankónak lennie, mert az érzelmek elködösítik a tisztánlátást, zavarják a hűvös, józan logikát! Egy Stratéga egyszerűen nem lehet az érzelmei rabja, és nem ragaszkodhat egyetlen személyhez sem különösebben, annyira pláne nem hogy megsirassa, hiszen előfordulhat, hogy akár több száz úrhajóból álló egységeket is a biztos halálba kell küldjön azért, hogy ezek feláldozásával megnyerje a háborút!

- Azaz - folytatta - ha ezt a felvételt az iskolavezetés elé tárom, tudtam, te soha meg nem kapod a modulsisakot, hiába hogy már a fejedbe ültették az elektródákat!

- Akkor ha ilyen biztos voltál ebben, miért nem tetted meg, úgy biztos megszabadultál volna tőlem, de örökre?

- Ennek két oka volt. Egyrészt akkor nem kapom meg Íriszt, holott komolyan érdekelt, mit eszel rajta! Tudd meg, nekem ugyanis még csak nem is tetszik különösebben, túl vékony az ízlésemnek. Másrészt, abban a pillanatban hogy megláttalak sírni, tudtam, nekem nem az az érdekem hogy ne legyél Stratéga, hanem az, hogy igenis légy azzá, mert ismerem egy gyenge pontodat: az érzelmességedet! És tudtam hogy ezt a döntő pillanatban kijátszhatom ellened, s így egészen biztosan megnyerem ellened azt a csatát is, amit más Stratéga ellen talán elveszítenék! De csak abban az esetben, ha nálam van a szerelmed, Írisz... de az első két csata alkalmával nem volt velem, mert mindkét alkalommal váratlanul ért, hogy épp te álltál ki ellenem. De most előre számítottam rá!

- Még mindig nem értem, mivel vetted rá, hogy hozzád menjen.

- Hé, hát neked alig maradt agysejted, ha olyan ostoba vagy hogy nem érted! Természetesen megmutattam neki a felvételt, és mondtam neki, hogy vagy szakít veled és hozzám jön, vagy szólok az iskolavezetésnek, és akkor neked véged, annyi, kampec, sosem lesz belőled Stratéga, hiába van már tele a te fejed is elektródával, hiába rövidítetted meg az életedet, oda lesz életed álma... és ez a hülye kis tyúk volt olyan ostoba, annyira szerelmes, hogy úgy gondolta,

meghozza érted ezt az áldozatot! Elviselte, hogy hűtlennek tartod, cafkának, meg mittudom-énmégmi...

- Hát te aztán tényleg nagyon aljas vagy! - kiáltotta felháborodottan Szincse királynő.

- Csak *ember*, hölgyem, csak ember! - bájolgott gúnyosan Pali.

- És *földi*. - tette hozzá Kürdülár király. Bár Szincse királynő ellensége volt, de látszott az arcán, hogy neki is kezd nagyon nem tetszeni az események menete.

- De miért nem hagyott ott téged Írisz azután, hogy már Stratéga lettem? - kérdezte Konrád.

- Mert azt mondtam neki, hogy amint ez kitudódik rólad, visszaveszik a modulsisakodat, és neked véged.

- De hiszen ez hazugság, ez egy értelmetlen hülyeség, ha egyszer Stratéga vagyok, akkor az vagyok és kész, sőt, hülye lenne az iskola visszavenni a sisakomat, még ha tehetné sem tenné, hiszen mi Stratégák hozzuk a számára a rengeteg pénzt, a tiszteletdíjunktól fizetett jutalékokból!

- Teljesen igazad van Konrád. De előre tudtam hogy Írisz amilyen ostoba, simán megkajálja majd a hazugságomat is. Hiszen nem egy észlény. Egy ostoba, szerelmes liba. Lehet hogy nagyon szerelmes, de nagyon ostoba is. Sőt, szerintem még ami kis esze valaha volt is, azt is semmivé foszlatta a szerelem. Ha te tudnád, mennyire reszketett érted éveken át! Egyszerűen nem létezett semmi, amire rá ne vehettem volna, mert elég volt csak annyit mondanom neki, hogy akkor ha nem engedelmeskedik, tönkreteszlek téged! Mondhatom, nagyon kényelmes életem volt mellette emiatt, nem létezett olyan perverszió például, amit ki ne próbálhattam volna vele... na de ezt is megunja egyszer az ember. Szóval most itt az ideje, hogy végleg leszámoljak veled barátocskám! Azaz, ha nem akarod, hogy itt előtted halálra kínozzam a szívszerelmedet, akkor követelem hogy azonnal pattanj be az úrhajódba, és gyere át hozzám, és add meg magadat!

- Hát izé... ez tényleg aljasság!

- Azt csak bízd rám, az az én dolgom, a tied az, hogy engedelmeskedj!

- Ezt... ezt még meg kell gondolni! Tudod mit, egy óra múlva jelentkezem! Ígérem, addig nem indítok harci cselekményt, amennyiben te sem támadsz!

- Méghogy egy óra! Kapsz tíz percet, azután ha nem jelentkezel, elkezdem Írisz halálra-kínzását! Persze lassan haladok majd, hogy tovább szenvedjen! És mindent filmre veszek, hogy elkülldhessem neked!

- Jó, tíz percen belül jelentkezem! - azzal Konrád bontotta a vonalat.

- Ez iszonyatos! Egyszerűen hányingerem van ekkora aljasság láttán! - ájuldozott a királynő a vezérlőteremben. - Csodálom, hogy te ezt ilyen nyugodtan viseled! - nézett Konrádra.

- Nem értelek, Szincse, hiszen te magad kezdtél először gyanakodni arra, hogy Pali valami ármánnyal szerezte meg Íriszt.

- Persze, de hogy konkrétan miként, arról fogalmam sem volt... és én tulajdonképpen arra gondoltam, hogy eleinte azért szerette, csak később aztán ahogy lenni szokott, elmúlt a nagy szerelem! Ha eleinte szerette, akkor még lett volna némi mentőkörülmény a számára akkor is, ha különben megengedhetetlen módszereket alkalmazott a szeretett nő elnyerése érdekében. Akkor sem megengedhető minden módszer, de legalábbis enyhébben ítélem meg olyankor a tetteket. De hát eszerint az első pillanattól kezdve sem szerette, soha, egyetlen percig sem!

Csak eszköz volt a számára a nő! És bevallotta, hogy mindenféle módon meg is alázza! Idefigyelj Konrád, nagyon remélem hogy győzől, de most előre közlöm veled hogy ha győzől, kizárólag akkor vagyok hajlandó kiszolgáltatni neked Palit - már ha sikerül egyáltalán élve elfogni - ha megígéred, hogy nem hagyod életben! Mert most már én magam ragaszkodom a halálához!

- *Annyira* egészen biztosan nem, mint amennyire én! - pillantott rá Konrád olyan szemekkel, hogy minden további szó felesleges volt e témáról. Inkább ezt kérdezte:

- Most mi lesz?

- Most az lesz, hogy várunk pár percet, aztán elárullak benneteket.

- Tessék?!

- Remélem nem hitted sem azt, hogy átmegyek Palihoz fogolynak, sem azt, hogy ott hagyom a kezében Íriszt! Pali is tudja, hogy ezek egyikét sem teszem, nem is tehetem. Ő természetesen előre tudja már, hogy mit fogok mondani neki, ha hívom majd. És ez nagyon jól van így.

- Azt hittem az a jó, ha az ellenség nem tudja előre a tervünket.

- Általában ez igaz, de most kivételesen nem. Pali most jó, ha tudja, mit csinálok, pontosan az fog történni amire számít, és ez mélyen megnyugtatja. Mondjátok, ismeritek ti a sakkjátékot?

- Nem, mi az?

- Kár hogy nem ismered. Egy nagyszerű földi táblajáték. Kis bábukkal játsszák. E bábuk közt a legerősebbet úgy hívjuk, hogy „vezér”, más néven királynő. No és néha van úgy, hogy a partit akkor lehet megnyerni, ha feláldozzuk a saját legerősebb figuránkat, a királynőt. Én épp erre készülök most.

- Micsoda?! Konrád, én nem fogom tűrni, hogy feláldozz engem! - kiáltotta Szincse.

- Nem rólad beszéltem.

- De igen, mert azt mondtad, a legerősebb figurát úgy hívják, hogy királynő!

Konrád elnevette magát.

- Igen, a sakkjátékban azt a figurát nevezik valóban királynőnek is, de úgy is, hogy vezér. És én a vezéráldozat alatt nem rád gondoltam. Ne feledd, most itt nem te vagy a legerősebb „figura”, királynő, hanem én! Mert én vagyok a vezér!

- De azt mondtad, nem akarod feláldozni magadat!

- Nem úgy, hogy átmegyek! Ezredes, készen vagy a hajók kivilágításával?

- Hogy is lehetnék készen uram, ilyen rövid idő alatt!

- Pedig jó lesz igyekezned, ez létfontosságú a győzelem érdekében! És a zavaró jelet leadtátok a korábbi beszélgetés alatt?

- Természetesen! Nem vette észre uram?

- Nem, én egészen mást figyeltem inkább, tudniillik a király arcát! Úgy láttam rajta, csaknem ugyanúgy visolyog már Palitól, mint a mi kedves Szincse királynőnk, és ez a legteljesebb mértékben beleillik a terveimbe! Na jó, akkor most kapcsoljátok újra Palit!

Amint a kapcsolat létrejött, Konrád így szólt:

- Megfontoltam a dolgot. Arról szó sem lehet, hogy átmenjek hozzád, és megadjam magamat. Ezzel semmire se mennék, mert azonnal megölnél, és még Írisz sem menekülne meg tőled,

továbbra is rútul bánhatnál vele. Hanem alkut ajánlok neked! Küldd át őt hozzám egy úrhajóval, és cserébe olyasmit adok neked, ami majdnem annyit ér, mintha én magam mennék át hozzád: tudniillik a modulsisakomat! - emelte fel a kezében tartott tárgyat.

- Látod, felség, pontosan azt mondja, amit előre megjósoltam neked! - ujjongott Pali a királyhoz fordulva. - Lám, igenis én vagyok a jobb Stratéga, előre kitalálom a gondolatait is!

- Éppenséggel ebben nem lennék olyan biztos - ráncolta össze a homlokát zordonul Kürdülár király - mert először is, hogy hajtogattad hogy Konrád nem vállalja majd a csatát, aztán lám mégis visszajött a nyugdíjból, pillanatok alatt ripityára is verte a haderődet, de ami ennél is fontosabb: ez az egész nem tetszik nekem! Nagyon nem tetszik! Ha olyan *igazán* jobb lennél mint Konrád, akkor nem azzal próbálkoznál, hogy megzsarold őt, hanem bízna hadászati képességeidben, és úgy aratnál felette győzelmet! És én tulajdonképpen épp ezért is fizetlek téged, nem az efféle piszkos trükkökért!

- Nem mindegy ez neked, király? Nem a győzelem a lényeg?

- A győzelem a legfontosabb valóban, de azért nem, egyáltalán nem mindegy! Ez ami itt megy, már valóban nagyon... nagyon *viszolyogtató*! Nagyon... nagyon... *földi*!

- Most mit tegyek, földi vagyok, nem bújhatok ki a bőrömből... - vont vállat Pali szemtelenül.

- És egyáltalán, mi a biztosíték rá, hogy Konrád nem csap be téged, és az igazi sisakot adja oda, nem valami hasonló bővrit?

- Az, hogy én magam megyek oda a túszerére, és ellenőrzöm. Én könnyedén kiderítem, az igazit kapom-e meg.

- És ha van neki egy másik?

- Nincs neki. Egyetlenegy modulsisakot készítenek csak minden Stratégának. És nem is lehet másikat készíteni, mert egyedi mindegyik példány, és ilyen sisakot csak a Stratégaképző Iskola képes gyártani, de az nem gyárt többet. Ez ugyanis a jelképe a Stratégáknak. Aki elveszti, magára vessen.

- És ha a csere során megöl téged?

- Nem öl meg. Azzal veszélyeztetné a szeretett nő életét, és ezt nem kockáztatja meg. Ez a gyenge pontja! Konrád nem más mint egy hülye, szerelmes tűzok. Lefogadom, abban bízok, hogy legyőz engem modulsisak nélkül is, holott *dehogy*! El fog pusztulni, a nőjével együtt. A legtöbb amiben reménykedhet, hogy a csere után marad talán két-három órája a végső összeomlásig, ami alatt jól megdughatja Íriszt. Hát, ez is több mint a semmi, és igazán nem sajnálom tőle, én már úgysí alaposan kiélveztem a csajszt!

- De ocsmány vagy, a saját feleségedről beszélsz így! Legszívesebben leköpnék! - förmedt rá Szincse királynő.

- A túszeréről beszélek. Ez különben is egyszerű csereüzlet, és miért is ne beszélhetnék úgy a cserealapról, ahogy akarok! És miért is ne adnám oda a modulsisakért, amikor lesz helyette más nő: *te*!

- Nem Konrád agya égett ki, hanem a tied, te hülye, hogy nem emlékszel arra, amit már mondtam neked: inkább a halál!

- Azt is könnyen megkaphatod. Mert neked már véged, aranyoskám: ha Konrád odaadja a sisakját, nem ér többet mint egy közönséges ember, még annyit sem a tropa agyával, és nektek emiatt kampec! És meg sem tilthatod neki hogy elcserélje a sisakot, mert akkor megharagszik rád, és akkor sem segít nektek!

- Eszem ágában sincs megtiltani neki a cserét, sőt én leszek az, aki elviszi neked a sisakot, és elhozom tőled ezt a szerencsétlen nőt! Én magam leszek a garancia rá, hogy a csere rendben bonyolódjék le! És ha árulással próbálkozol, miszlikbe aprítalak! Figyelmeztetlek ugyanis, nő létezésre sokszoros bajnoka vagyok nem is egy küzdősportnak!

- Ennek semmi jelentősége! Eszem ágában sincs árulással próbálkozni, amikor nekem csak a sisak kell, mert hogy úgy mondjam abban van Konrád ereje! Na szóval, beszéljük akkor meg, hogy miként is történik ez a csere!

* * *

A csere valóban minden bonyodalom nélkül lezajlott, és még az az öröme is meglett Szincsenek, hogy leköphette közben Palit. A férfi nyugodtan törölte le a köpetet az arcáról, s csak ennyit mondott:

- Semmi baj. Majd igyekezzek élve elfogni, és akkor ezt kamatostól kapod vissza!

Megvolt tehát a csere, és Konrád meg Írisz végre átöllelhatték egymást.

- Bocsáss meg! - zokogta a lány.

- Nincs mit megbocsátanom, hiszen tudom, hogy mindent értem tétl! Inkább te bocsáss meg nekem, mert hülye voltam, és oly sokáig elhittem rólad minden csúnyaságot, kételkedtem a szeretettedben, szerelmedben!

- Mi mást is tehetnél volna... de most mi lesz?! Most akkor Pali kétszer olyan erős lett?!

- Csudát! Nem lehet egyszerre egynél több sisakot használnia!

- És ha, mit tudom én, sorba köti őket... nem tudom, lehetséges-e ilyesmi...

- Nem lehetséges. Annyival próbálkozhat csak, hogy megpróbálhatja kiolvasni a tartalmát, hátha abból rájön a flottánk elhelyezkedésének olyan részleteire is, amiről most nincs tudomása, de erre sincs semmi reménye, mert volt annyi eszem, hogy mindent letöröljek róla, mielőtt odaadom.

- De most akkor nem bírsz már belépni a kibertérbe! Miként harcolsz majd ellene?!

- Sehogy.

- Tessék?! - ámult el a válaszon Szincse királynő.

- Na de királynő, mit csodálkozol ezen, hát nem te ajánlgattad korábban Kürdülár királynak, hogy ne alkalmazzon Stratégákat, s legyen ez egyszerűen a hepték háborúja, az ősi hagyományok szerint?! Ez így is lesz, figyelj meg! Már csak egyvalamit kell hogy megtegyél. Ezredes!

- Igen uram! - pattant elé a férfi.

- Adj parancsot, hogy az űrhajók amiket a parancsaim szerint kivilágítottál és négyzetes csapatokba rendeltél, ezek azonnal ugorjanak el Kürdülár király bolygója mellé, és ott foglaljanak el olyan pozíciót, hogy egy ilyen öt hajóból álló egység álljon az északi pólus fölé, egy a déli pólus fölé, négy darab az egyenlítő mentén helyezkedjék el, és ezekhez igazodjék a többi is, azaz szabályos mértani formáció szerint vegyék körbe a bolygót!

- De hiszen ennek semmi értelme, így nem tudnak segíteni egymásnak ha támadás éri őket, és az űrhajóink édeskevése erőt jelentenek a bolygó ellen!

- Teljesen igazad van, ennek semmi értelme. - bólintott Konrád.

- Ne vitatkozz, tedd amit parancsolt! - ripakodott az ezredesre a királynő.

A férfi vállat vont, és kiadta a parancsot.

- Most pedig - szólt Konrád - én visszavonulok Írisszel, akire már évek óta vártam-vágytam! És köszönöm neked királynő, hogy rábeszélte erre a háborúra. Arra azonban megkérlek még, hogy a béketárgyalások során okvetlenül szerezd vissza a modulsisakomat. Nem mintha valaha is már még egyszer használni szeretném, de mégiscsak szép emlékeim fűződnek hozzá.

- Nem értem, miféle tárgyalásokról beszélsz?! Mi most a teendőm?!

- Gondolom, csak kell legyen valamekkora tehetséged az uralkodáshoz, ha egyszer királynő vagy... arra mindenképp képes kell legyél, hogy ünnepélyes keretek közt elfogadd az ellenség behódolását! - állt fel Konrád, azzal nagyot nyújtózott, hogy az izületei csak úgy ropogtak belé. Majd még ennyit szólt:

- És ha velem szeretnének tárgyalni, akkor csak annyit mondj, hogy ez lehetetlen, nem érek rá, de különben sem engedélyezed.

- És ha megkérdik, miért nem engedélyezem?

- Akkor mondd azt, hogy az a te dolgod és kész.

* * *

Odaát, sok millió kilométerrel távolabb, a király parancsnoki űrhajójában Pali elégedetten labdázott Konrád modulsisakjával.

- Ez az, ez igen! Erre vártam évek óta! Hát akkor felség, ideje hogy lecsapjak rájuk, és péppé verjem a haderejüket!

Ebben a pillanatban vörös vészjelzés kezdett el villogni a műszerpulton, és azonnal bekapcsolódott az egyik holovetítő. A kép őszszakállú tisztet ábrázolt a hepté hadseregéből. És nem a galaxisban eddigre már széleskörűen ismert, s legalábbis a művelt emberek közül sokan beszélt magyar nyelven - a Föld nyelvén^{*} - szólalt meg, hanem heptéül, amit Pali nem értett. A férfi a szavait a királyhoz intézte.

- Valla a ti jürüsté, da kisi mete! Jürüsete neki metó! Inocsiki jeró ka dotta anuta! Araki todo tó kollo...

- Kana ta dotta?! - vágott közbe a király, és elsápadt, azaz, mert hepté volt, ez azt jelentette, hogy a bőre egészen barnára változott ijedtében. Erre a tiszt hosszas hepté nyelvű magyarázatba kezdett, de azt sem lehetett tudni, egyáltalán figyel-e rá a király, mert dühösen fordult Pali felé, aki mit sem értett ebből az egészből, csak annyit látott, hogy a király az övéhez nyúl, előveszi a lézerpisztolyát, és ráfogja.

- Te... te... - hörögte a király, ezúttal magyarul ugyan, de ettől semmi nem lett világosabb Pali előtt.

- De hát mi történt?! - hebegte ijedten.

- A királynő bevetette a csodafegyvert, vagy legalábbis akármikor bevetheti! Körbevette az ezzel felszerelt űrhajóival a bolygót! Olyan hatalom birtokában van tehát, hogy képes lehet az egész bolygó megsemmisítésére!

^{*} Hogy miért lett épp a magyar a Föld nyelve, azt a „Dagik” című regényemből tudhatja meg a Tisztelt Olvasóm.

- Ez hülyeség, ez csak blöff, ez a végső kétségbeesett kísérlete a megmenekülésre! Nincs egyáltalán semmi csodafegyvere, ebben biztos vagyok!

- Én biztos vagyok az ellenkezőjében! Régóta tudjuk, hogy készülnek valami titkos fegyver előállítására! És különben is: Konrád sem hülye! Nem adta volna ki a kezéből a sisakot, ha nem lenne biztos benne, hogy anélkül is megnyeri a háborút! Megint kudarcot vallottál Konrád ellen!

- Nem! Nem, nem, nem, azistenit! Majd én megmutatom! - nyúlt a sisakja után Pali. - Mindjárt odarendelek egy hajórajt, és az úgy levadássza őket, mint vadkacsákat a sörétes puskával!

- Hohó, azt már nem! - és a király kikapta a kezéből a sisakot. - Kibicnek semmi sem drága, mi?! Hát minek nézel te engem, te hülyegyerek, azt hiszed, kockáztatom miattad a bolygómat, az egész bolygómat?!

- De hát a bolygónak nem lenne semmi baja, nincs semmiféle csodafegyverük, értsd meg, felség...

- Nem! Ezt már nem bízhatom rád, és nem is fogom! Kezdek rájönni, hogy akármennyire is nő legyen Szincse, akármennyire az ellenségem legyen is, de azért akad ám amiben igaza van: az emberekben jobb nem megbízni! Képes lennél bármilyen kockázat vállalására is, egyszerűen mert nem tudsz veszíteni! Kapcsold nekem a királynőt de azonnal! - parancsolta az egyik tisztjének.

Alig csukódott be az ajtó Konrád mögött, máris megjött a hívás Szincséhez, hogy Kürdülár király beszélni óhajt vele. Természetesen fogadta a hívást, és csodálkozva látta, hogy Pali sisakja ott van a király kezében.

- Nos? - kérdezte a királytól röviden, hűvösen.

- Izé... azt hiszem, beszélünk kéne egymással!

- Állok elébe. Bár nekem igazából semmi beszélőnivalóm veled. De ha akarsz valamit mondani, meghallgatom, mert az idő nekem dolgozik. De hogyhogy kiadta a kezéből a te kezébe a sisakot ez a köpedelem Pali?

- Ez, izé... ennek semmi jelentősége. És, hm... megkérdezhetem, mire véljem, hogy nincs melletted Konrád?

- Kérdezni lehet, de felesleges, mert ez viszont az én dolgom.

- Szeretnék kérdezni tőle néhány dolgot. Ha lehet.

- Nem lehet. Teljességgel lehetetlen beszélned vele.

- Megtudhatom, miért?

- Nem. És idefigyelj, úgysem hagyom hogy kivallass! Ha csak amiatt hívtál, hogy kérdéseket tégy fel nekem, akkor be is fejezhetjük a beszélgetést!

- Nos, én csak amiatt hívtalak, mert hogy is mondjam... mindenekelőtt szeretném elismerésemet kifejezni, amiért olyan bátor voltál, hogy személyesen bonyolítottad le a cserét, azaz Írisz elvitelére te felügyeltél!

- Nem hat meg a gratulációd. Ha csak ennyit akartál be is fejezhetjük, mert rengeteg a dolgom. Most, hogy nekem kell felügyelni mindenre...

- Hát nem Konrád teszi?
- Sisak nélkül?
- Hát igen, anélkül! Én azt hittem...
- Rosszul hitted. Van még valami?!
- Úgy gondoltam, meg kéne fontolnunk a dolgokat! Mit szólnál hozzá, ha fegyverszünetet kötnénk legalább néhány órára, ezalatt szüneteltetnénk mind a harci cselekményeket, mind a csapatmozgásokat is? Egy kis szusszanás néha jól jön, nem?
- Nekem mindegy, úgymint én vagyok az erősebb. Adok három órát egyelőre. - és a királynő bontotta a vonalat.

A király a vezérlőtermében a beszélgetés után így fordult az egyik tiszthez:

- Nekem nagyon gyanús, hogy a királynő átvette a vezényletet! Egy Stratégának azért a sisak nélkül is jócskán nagyobb kell legyen a tapasztalata a háborús tudnivalókban, mint neki, és ezt a királynő is kell tudja! Itt valami sötét titok lappang! Fogd ezt - adta Pali sisakját a férfi kezébe - vidd a másik sisakot is ami Konrádé volt, és add oda a Belső Elhárításnak, hogy vizsgálják át, de alaposan! Mindent vizsgáljanak meg és át, mert gyanakszom!
- Mire gyanakszol, felség?
- Árulásra!
- Parancsodra, felség! De ha megbocsátasz egy megjegyzést, nyilvánvaló, hogy vagy blöffről van szó és nincs is csodafegyverük, vagy van ugyan, de ez esetben szó sem lehet árulásról, egyszerűen arról van csak szó, hogy a királynő sajnos legyőzött bennünket!
- Nem tudom. Nem tudom. Semmit sem tudok. De tudni akarok, és mit sem veszíthetek vele most már, tehát vizsgáljatok ki mindent, addig pedig jöjjön be ide egy osztag katona, és vigyázzon a Stratégára, mert átmenetileg le van tartóztatva!
- De hát miért?! - kiáltotta Pali kétségbeesetten. - Hiszen ha nem is tetszenek a módszereim, de nem tagadhatod, hogy semlegesítettem az ellenséges Stratégát!
- Én nem azért tartottalak, hogy az ellenséges Stratégát semlegesítsd vagy akár legyőzd, hanem azért, hogy megnyerd a háborút! És egyelőre a bolygóm nagy veszélyben van, ráadásul azt sem tudom, mi az oka annak, hogy a királynő átvette a fővezényletet! Ennek csak két oka lehet ugyanis: egyik, hogy Konrád visszavonult pihenni, de ha így van az nekünk régen rossz, mert akkor teljesen biztos már a győzelmükben, azaz eszerint tényleg van szuperfegyverük! A másik ok pedig az lehet barátocskám, hogy a királynő nem bízik a saját Stratégájában, na már most mikor nem bízik valaki egy Stratégában? Hát akkor picinyem, ha attól tart, hogy az elárulta őt, vagy erre készül!
- De hát teljesen lehetetlen hogy elárulja a királynőt, mert az csak úgy lenne lehetséges ha összeszövetkezett volna velem, de én nem árultalak el, és erre módomban sem nyílt, nem válthattam vele ellenőrizetlenül üzenetet, végig itt voltál, jelen voltál, a sisakcserénél pedig Konrád nem volt jelen, de különben meg akkor sem voltam egyedül mert számos tiszted vigyázott rám! És különben is gyűlölöm őt, az lenne az utolsó hogy szövetkezzem vele, nem is bízhatnék benne mert ő is gyűlöl engem...

- Fejezd már be, nem érdekel a szövegelésed, amit mondasz vagy igaz vagy nem, én nem tudom, én semmit sem tudok, csak egyet, de azt nagyon: a földiek aljassága és ravaszsága végtelen! Azoktól bármi és minden kitelik! Azaz maradj csöndben, és ha vallásos vagy, imádkozz, hogy semmit ne találjanak a kémelhárítóim!

Eltelt egy óra, majd egy újabb is. Ahogy telt-múlt az idő, a király egyre idegesebb lett, mert tudta hogy hamarosan lejár a fegyverszünet amit a királynővel kötött. Végre azonban mégiscsak jelentést tett nála a kémelhárítás vezetője.

- Na?! Van valami?! - kérdezte azonnal a király, nem is titkolva a türelmetlenségét, alighogy belépett hozzá a férfi.

- Hát, valami van, de a dolog nem egyértelmű, felség!

- Mi az hogy nem egyértelmű, azért fizetlek benneteket hogy egyértelművé tegyetek mindent! Halljuk a részleteket!

- Pál Stratéga sisakjában semmi áruló jelre nem bukkantunk, bár igazság szerint a kódok java részét nem is tudjuk feltörni. Természetesen nem versenyezhetünk az emberi kibernetika fejlettségével. Ami Konrád sisakját illeti, annak memóriája teljesen üres volt, letörölt mindent, így bizonyos értelemben könnyebb volt a dolgunk. Egyetlen állomány volt csak benne, de az is titkosítva. Sikerült azonban megfejtenünk a kódolását, bár hogy úgy mondjam szinte beleizzadtak a komputereink.

- És?! Mit tartalmazott?! - kérdezte izgatottan a király.

- Csak annyi állt benne, hogy „Rendben van”. Ez a két szó. - mondta a tiszt.

- Hú! - ráncolta össze a homlokát a király.

- Ezenkívül a kommunikációs csoport felhívja felséged figyelmét arra is, hogy amikor először beszélt Konrád és Pali, akkor az üzenetet egy pillanatra csekély intenzitású zavarás érte. A zavarás oly csekély volt, hogy alig lehetett kimutatni, rövid ideig is tartott, és nem volt hosszabb, mint 2048 bájt. Viszont kétségtelenül szándékos eredetű üzenettorzításról van szó, mert a 2048 bájt az kettő a tizenegyedik hatványon, ami tehát bizonyos értelemben kerek szám a számítástechnikában, eképp csillagászatian kicsi az esélye, hogy véletlen műve legyen épp ennyi bájt torzításának érkezése. A fiúk azóta is próbálkoznak a torzítás dekódolásán, de egyelőre még semmit nem voltak képesek megfejteni belőle.

- Úgy. Azt hiszem a helyzet egyértelmű! - állt fel a király, azzal Pali mellé lépett, és hirtelen teljes erőből szájon vágta az öklével. Palinak több foga is kitört, és ajka vérezni kezdett. - Te mocskos *földi*, szóval elárultál, mi?! Tudom ám, tudom már, bizony, hogyan történt ez az egész! Mert hülye én sem vagyok! Összeszövetkeztetek, hogy kijátsszatok engem meg a királynőt egymás ellen! Aztán gondolom, átvettétek volna a hatalmat mindkét ország felett, mi?! Hát abból nem eszel! Okos nő ám Szincse királynő, okos ám nő létére, nem is vitás! Előre tartott ettől ugyanis! És nyilván rájött valamire, vagy megsejtette legalábbis, nem véletlen hogy átvette a fővezényletet Konrádtól! Gondolom, le is tartóztatta mostanára! Úgy lehetett, hogy nyilván előre megbeszéltétek még a Földön, hogy ha majd egyszer szembe-kerültök, miként szövetkeztek össze! Aztán abban a 2048 bájtos üzenetben olyasmi lehetett, hogy most hajtjátok végre a tervet amit korábban lebeszéltetek! Talán Írisz kicserélése is csak amiatt volt fontos, mert a nő mondta el Konrádnak a terved részleteit! A királynő meg erre rájöhetett valamiképp... de ha tévedek az sem számít, a lényeg az, hogy valami sötét gazemberség készül, de én ezt nem fogom hagyni! De annyira nem, hogy ha a királynő *mégsem* sejt semmit, hát majd én figyelmeztetem rá! Bármi jobb ugyanis, mintha a földiek átveszik a

hatalmat felettünk! Vigyázzatok Palira - utasította az embereit - és bilincseljétek is meg, de alaposan! Tömjétek be a száját is, nem vagyok kíváncsi a hazugságaira! És kapcsoljátok a királynőt!

- Nos? - kérdezte ismét hűvös rövidséggel a királynő, alighogy a király képe megjelent előtte.

- El kell ismernem, igazad volt Szincse! Nincs annak jó vége, ha az embereket bevonjuk a konfliktusainkba! Súlyos dolgokra jöttem rá! - és rámutatott az eddigre már megbilincselte Palira. - Tudd meg, hogy ez a féreg összeszövetkezett Konráddal, és ki akartak kettőnket játszani egymás ellen! Erre bizonyítékaim is vannak! Szóval, melegen ajánlom, hogy azonnal fogasd el te is Konrádot, tartóztasd le, ha eddig meg nem tetted volna!

- Hogy mit teszek és mit nem, az én dolgom. Afelől megnyugodhatsz, hogy a seregeimet jelenleg én irányítom.

- Ezt tényleg megnyugodva hallom. Mit szólnál hozzá, ha megpróbálnánk tárgyalások útján rendezni a nézeteltéréseinket?

- Semmi szükségem tárgyalásokra, erősebb vagyok mint te.

- Meglehet, hiszen értesítettek, hogy körbevetted a bolygómat a csodafegyverrel, de megbocsáss, nem hiszem hogy azt te hajlandó is lennél bevetni! Nem, nem, soha! Gondolj csak bele, képes lennél elpusztítani talán mindenkit aki él azon a bolygón?! Amikor a lakosság létszáma több mint kétmilliárd?! Ezeknek a fele ráadásul nő, akiket te annyira védelmezel?! Nem, ez teljes képtelenség, ilyet egy hepté nem tesz, erre csak egy trágyalelkű *ember* lenne képes! Efféle tömegmészárlás merőben ellentétes minden hepté hagyománnyal, ez perverz, undorító tett lenne! Nem kétkem, ha Konrád kezében lennének a csodafegyverek, be is vetné alkalomadtán, de te, egy hepté, pláne egy hepté *nő*, te nem, soha!

- Pedig tévedsz, mert mint mondtad, haladni kell a korral! Nekem ez a válaszom arra, hogy Stratégát alkalmaztál, hogy lepaktáltál a földiekkel!

- Kész vagyok bebizonyítani, hogy ennek vége! Békés szándékaim jeleként elküldöm neked fogolyként Palit!

- Hm...

- Feltéve hogy becsületszavadat adod, hogy ezesetben nem veted be a bolygóm ellen a csodafegyvert!

- És megkapom mellé Pali és Konrád sisakját is?

- Természetesen. A sisak a Stratégák tartozéka. De meg kell ígérned, hogy nem alkalmazol Stratégát ellenem, se Konrádot, se Palit, se mást!

- De te sem!

- Nem, nem, én sem! Belátom igazad volt, ennek nem lesz jó vége!

- Javaslatod sok előnnyel kecsegtet, de nekem nincs sok kedvem a háború hagyományos eszközökkel való folytatásához sem. Ha komolyan gondoltad a béketárgyalásokat, én hajlandó vagyok elkezdeni azokat.

- Komolyan gondoltam, de arról szó sem lehet, hogy feltétel nélkül behódoljak neked. Hiába is fenyegetnél a csodafegyver bevetésével, mert egyszerűen nem hiszem el, hogy bevetnéd. Hiszen te nem vagy *ember*!

- Mit szólnál hozzá, ha megegyeznénk abban, hogy a mi bolygónkon megmarad minden úgy, ahogy most van, tehát a nőuralom, de a ti bolygótokon nem vezetnék be nőuralmat, mindössze annyit hirdetnék ki, hogy a nők jogai nem alábbvalóak a férfiak jogainál, tehát úgy legyen mint most van a Földön, ellenben akinek ez nem tetszik, az elköltözhet szabadon, akár hozzánk is?
- Tőletek is elköltözhetne bárki mihozzánk?
- Természetesen.
- Akkor nem sok férfi marad nálatok!
- Azt te csak hiszed!
- Idáig nem hangzik rosszul.
- Továbbá országaink egyesülnének, én lennék a királynő, de te a te bolygódon a helytartómmá lennél kinevezve, és a fegyveres erőket közös parancsnokság alá helyeznénk.
- A te parancsnokságod alá?
- Igen, mert én lennék a királynő, de nem közvetlenül én irányítanám, természetesen. Lásd be ha külön utakon járunk, gyengék maradunk, és a Föld előbb-utóbb bennünket is bekebelez a birodalmába!
- Hát, ebben van valami... a földiek aljassága végtelen, erről épp az imént győződhettem meg...
- Akkor megegyeztünk?
- Meg, ha erre megesküdöl, és esküdet élő adásban közvetíted is az egész birodalomba! Elvégre egy hepté mindig betartja az esküjét!
- Úgy legyen! - felelte a királynő.

Így lett béke a hepté birodalomban.

És hogy mi lett Palival, Írisszel és Konráddal? Írisz és Konrád összeházasodtak - természetesen. És boldogan éltek, amíg meg nem haltak. A házasságuknak semmi akadályja nem volt, mert igaz hogy névleg Írisz Pali felesége volt, de Palit Konrád feljelentette a Föld megfelelő bíróságán, bemutatta a bírának a megfelelő felvételeket is arról, miként kínoztta Íriszt, tehát egy *földi* állampolgárt Pali, ezt maga Írisz is tanúsította, remélték elítéli a bíróság Palit, de ez végül nem történt meg, mert a Stratégák Becsületbírósága úgy döntött, hogy Pali szégyent hozott a Kollégiumukra, s emiatt valaki - sosem derült ki, hogy kicsoda - még a börtönben végzett a férfival.

Mert úgy tűnik, hiába becstelenek és aljasok az emberek, különösen a *földiek*, azért vannak dolgok, amiket még ők is megengedhetetlennek tartanak!

Vége

Elkezdve: 2006.12.12, 01 óra 52 perc

Befejezve: 2006.12.13, 17 óra 17 perc

Utóirat:

Honlapom: <http://poliverzum.birodalom.net/powi>

Itt megismerkedhetsz Tisztelt Olvasó a Poliverzum-sorozat más műveivel is. Az imént olvasott mű is e sorozat része. A sorozat további részeinek kiadásához várom szponzorok, mecénások, támogatók, kiadók és menedzserek jelentkezését!